

Omagiu academicianului Gabriel Ștrempel

- O viață închinată cărții -

Cu mare tristețe am aflat că a plecat dintre noi un mare prieten al Muzeului Județean Satu Mare, un emerit cărturar al României și al sătmărenilor - Domnul Academician Gabriel (Gavriil) Ștrempel - unul dintre cei mai erudiți paleografi și cercetători ai literaturii române vechi.

Nu cred că se întâmplă prea des ca un om să-și contopească destinul cu locul său de muncă, sau o mare pasiune pentru muncă să devină marcantă pentru întreaga viață! Pot însă afirma, cu certitudine, că acesta a fost destinul Domnului Academician Gabriel Ștrempel, ilustrul nostru sătmărean, ce și-a dedicat nu mai puțin de 56 de ani din viața

studierii manuscriselor vechi, în limbile română (cu caractere chirilice), slavonă sau greacă, aflate în patrimoniul Bibliotecii Academiei Române din București. Ca și cum pentru această misiune ar fi venit pe lume, Domnul Academician Gabriel Ștrempel, după multă trudă și acribie specifică cercetătorului de manuscrise, a lăsat moștenire culturii române celebrul Catalog al manuscriselor românești, laborioasă lucrare tipărită în patru volume, devenite cărți de căpătâi, așa putea spune chiar o adevărată "biblie" a celor ce au preocupări în cercetarea manuscriselor vechi românești sau slavone.

CONTINUARE ÎN PAGINA 3

Zboruri virtuale către casa lui Moș Crăciun

Mai multe zboruri virtuale vor fi la dispoziția doritorilor de a-l vizita pe Moș Crăciun, în Laponia, la reședința sa oficială din Rovaniemi. Compania aeriană finlandeză va pune la dispoziție doar opt zboruri virtuale, la care poate participa întreaga familie, din confortul propriei locuințe.

Deși compania aeriană ar avea nevoie de mai multe fonduri pentru a suplini pierderile generate de pandemie, inițiatorii au demarat o acțiune caritabilă, iar sumele strânse vor ajunge la copiii afectați de criza provocată de Covid-19.

Fiecare zbor va dura 30 de minute, la clasa I, timp în care, călătorii se vor putea bucura și de gustări, tot virtuale. Participanții vor "zbură" între Helsinki și Rovaniemi, timp în care vor admira auroa boreală.

Compania aeriană a pregătit și alte surprize pasagerilor, pe care însă nu-și dorește să le dezvăluie în totalitate.

Un personaj cunoscut "festiv" se va așeza pe locul alăturat pasagerului care cumpără biletul, înainte de vizita la atelierul lui Moș Crăciun.

Regina Elisabeta și prințul Philip vor sta la coadă pentru a fi vaccinați

Pentru a încuraja englezii să accepte vaccinul anti-Covid-19, regina Elisabeta a II-a și prințul Philip au anunțat că, în câteva săptămâni se vor vaccina. Aceștia chiar vor sta la coadă, asemeni oricărui englez de rând pentru a fi văzuți de cetățeni, astfel fiind îndemnați să copieze gestul.

Atât regina, cât și prințul consort se vor imuniza în cadrul primului val de vaccinare, destinat persoanelor cu vârste peste 80 de ani.

Medicii spun că gestul celor doi membri ai Casei Regale vine să contrabalanseze dezinformările răspândite de o parte a mass media.

Pentru a evita orice acuzație de favoritism, membrilor în vârstă ai familiei Regale li se va oferi vaccinul în același timp cu alți cetățeni din grupele lor de vârstă.

Cu toate acestea, participarea reginei la susținerea vaccinării anti-COVID-19 ar fi văzută ca un apel către națiune, după cum s-a întâmplat și în alte momente asemănătoare.

O bijuterie a interpretei Jennifer Lopez, licitată la București

O casă de licitații va vinde mai multe bijuterii spectaculoase în Capitală. Este vorba despre Licitația de Crăciun - Bijuterii și Artă Decorativă, eveniment unde va fi vândut și inelul interpretei Jennifer Lopez, alături de celelalte 299 de piese de colecție. Este vorba despre o bijuterie realizată de un brand celebru, pe care Jennifer a ales s-o poarte în 2017, la evenimentul de promovare a producțiilor de top TV ale fiecărui sezon și unde actrița și-a prezentat două serii de succes - "Shades of Blue" și "World of Dance". Bijuteria a fost purtată de vedetă la New York și este un inel sub formă de floare, fabricat din aur galben și alb, și este decorat cu 250 de diamante. Acesta valorează nu mai puțin de 25.000 de euro, suma fiind prețul de pornire.

În credința populară, cusutul, torsul și spălatul sunt interzise după ziua de Ignat

PAGINA 4

Floare Surdului din Boinești: "Am învățat danțu' oșenesc pe lângă meri și pruni"

Promotoare neobosită a Țării Oașului, mătușa Floare va fi invitată emisiunii "Oașul sunt eu", care se va difuza în curând, la Informația TV, la o dată și oră anunțate în prealabil (Foto: Alexandru Feher)

PAGINA 5

Generația de aur a teatrului românesc

- Săptămâna aceasta îi prezentăm pe actorii Amza Pellea, Marga Barbu și Florin Piersic -

PAGINA 6

Fitoterapia și stimularea imunitară (Partea a doua)

PAGINA 7

Cronicarul Ion Neculce - istoric, scriitor, om politic, diplomat militar (1672 - 1746)

PAGINA 2

Publicație finanțată de

MINISTERUL CULTURII

CRONICARI

37 de ani de la moartea lui Nichita Stănescu, unul din cei mai importanți scriitori români

Poet, eseist român și scriitor, Nichita Stănescu (n. 31 martie 1933 - d. 13 decembrie 1983) a fost ales membru post-mortem al Academiei Române. Duminică se împlinesc 37 de ani de la moartea sa, cauzată de dependența de alcool. Chiar dacă sfârșitul său a fost tragic, unii critici literari l-au clasificat drept un poet de o amplitudine, profunzime și intensitate remarcabilă, și ca făcând parte din categoria foarte rară a inovatorilor lingvistici și poeți.

Nichita considera că limba română este "dumnezeiesc de frumoasă", limbă prin intermediul căreia a ajuns să fie socotit drept unul dintre cei mai de seamă scriitori din România.

Poetul aparține, din punct de vedere temporal și formal, neo-modernismului românesc din anii '60-'70.

Trecutul său amoroș a fost unul tumultuos. Mereu în căutare de muze. În 1952 a spus "Da" în fața ofițerului de stare civilă și, după un an, s-a despărțit de soția sa, Magdalena Petrescu. Poeta și eseista Doina Ciurea a fost următoarea lui soție, din 1962, iar apoi a avut o relație cu poeta și autoarea Gabriela Melinescu. În anul 1982 s-a căsătorit cu Todorica (Dora) Tărăță, însă căsnicia lor a durat doar un an, deoarece se stinge din viață în 1983.

Are o activitate literară bogată, pentru care este răsplătit cu următoarele premii: 1964 - Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de poezii "O viziune a sentimentelor"; 1969 - Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de poezii "Necuvintele"; 1972 - Premiul Uniunii Scriitorilor pentru volumul de eseuri "Cartea de recitare"; 1975 - Premiul Uniunii Scriitorilor pentru antologia de poezie "Starea poeziei"; 1975 - Premiul Internațional "Gottfried von Herder"; 1978 - Premiul "Mihai Eminescu" al Academiei Române pentru volumul de poezii Epica Magna; 1982 - Premiul "Cununa de Aur" al Festivalului Internațional Serile de Poezie de la Struga (Macedonia Iugoslavă).

Poeziile și eseurile lui Nichita Stănescu se reunesc într-o vastă operă, însă rândurile suplimentului de cultură sunt mult prea limitate pentru a putea reda titlurile tuturor scrierilor sale, astfel că enumerăm doar câteva: Sensul iubirii, o viziune a sentimentelor; Dreptul la timp; 11 elegii; Roșu Vertical; Alfa; Oul și sfera; Laus Ptolemaei; Necuvintele; Un pământ numit România; În dulcele stil clasic; Poezii; Măreția frigului; Carte de citire; Carte de iubire; Oase plângând; Antimetafizica; Bazorelieu cu îndrăgostiți etc.

Mirela Filimon

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef supliment - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Deși patriotismul lui Ion Neculce prezintă unele limite, atunci când e vorba de susținerea boierimii în ansamblul ei ca o categorie din care face și el parte, sentimentul dragostei de țară are și o justificare obiectivă. Ion Neculce prezintă ura față de dușmanii Moldovei (turcii și susținătorii lor) drept o stare de spirit generală a poporului, care dorea eliberarea Moldovei de acest jug apăsător. Intervin și cazurile particulare când Ion Neculce îl elogiază pe Ioan Mavrocordat, care s-a distins între toți predecesorii săi, fie greci sau pământeni, prin bunătate și omenie.

Ion Neculce - cronicar, istoric, om politic, diplomat militar (1672-1746)

În toate dregătoriile pe care le-a deținut, Ion Neculce apare deosebit de ceilalți boieri, deoarece nu avea ambiții de mărire, ci conștiința că rangul e folositor pentru propășirea țării

Ion Neculce s-a născut în anul 1672 la Prigoreni (Lângă Târgul Frumos) și a murit în ianuarie 1746. Prin mama sa, se trăgea din ramura moldovenească a Cantacuzinilor, ea fiind fiica lui Iordache Cantacuzino, vestit cărturar al vremii. Tatăl său Ienache era însă de origine modestă, altfel destul de învățat și atestat ca "gramatic" și "cămăraș de onă". După nume era probabil grec.

Datorită relațiilor familiale pe linie maternă, Ion Neculce trece prin grade ierarhice tot mai însemnate: tânăr postelnicel (1691), apoi agă la sfârșitul primei domnii a lui Mihai Racoviță (1705) și sluger mare. Antioh Cantemir îl face spătar mare. Dimitrie Cantemir îl numește tot mare spătar (1711) și imediat după aceasta, hatman. Grigore Ghica îl face mare vornic al Țării de Sus (1730), iar în a doua domnie îi redă dregătoria (1736). În toate dregătoriile pe care le-a deținut, Ion Neculce apare deosebit de ceilalți boieri, deoarece nu avea ambiții de mărire, ci conștiința că rangul e folositor pentru propășirea țării. Astfel încât și-a îndeplinit conștiințios atribuțiile politice, cu pricepere, trageră de inimă și demnitate personală.

Bogata experiență politică și diplomatică

Desigur, că întâmplările care se desfășurau paralel cu demnitățile deținute întăreau experiența politică și diplomatică a lui Ion Neculce. Unul din evenimente a fost determinat de moartea tatălui său (1686) și stabilirea lui Ion Neculce în Muntenia, împreună cu bunica sa după mamă, unde stă patru ani (1686 - 1690), prilej de a cunoaște natura și peisajul Țării Muntenești, oamenii, atmosfera din țara soră, conjunctura politică.

Întors în Moldova, își începe activitatea de dregător, dar la începutul celei de-a doua domnii a lui Mihai Racoviță (1707) este acuzat, pe nedrept, că ar fi uneltit contra noului domn și fuge în Polonia. Bătălia de la Stănilești (1711) îl găsește ca hatman al armatei moldovenești. În această calitate el este consultat atât de țarul Petru I, cât și de Dimitrie Cantemir, privind modul de învingere al dificultăților ivite în timpul ostilităților. Deși nu avea pregătire în domeniul militar, simțul său politic îl ajută și chiar dovedește o gândire strategică limpede și realistă. În urma înfrângerii coaliției moldo-ruse, Ion Neculce îl urmează pe Dimitrie Cantemir în Rusia. Urmează perioada expatrierii de nouă ani (1711 - 1720), doi ani în Rusia și șapte în Polonia. Această perioadă sporește experiența politică și diplomatică a lui Ion Neculce. Mai mult decât atât, deși Ion Neculce nu a fost un om cultivat la nivelul unui învățământ organizat, șezând în Rusia și, mai ales, în Polonia, cu mintea sa strălucită reușește să-și însușească o frumoasă cultură teologică și laică în limba latină. Întors în Moldova, el este același slujbaș demn și conștiințios, deși nu este scutit de uneltiri. Astfel, spre sfârșitul celei de-a doua domnii a lui Grigore Ghica (1740) este arestat și

Ion Neculce s-a născut în anul 1672 la Prigoreni (Lângă Târgul Frumos) și a murit în ianuarie 1746

amenințat cu moartea.

Cronicarul avea stil caustic îndreptat împotriva apăsării otomane și boierilor dispuși să colaboreze cu Poarta

Opera lui Ion Neculce, deși nu întinsă ca proporții (Letopisețul Țării Moldovei și O samă de cuvinte) este foarte valoroasă și ea poate fi privită pe plan istoric și literar.

Spre deosebire de Miron Costin unde valoarea operei se impune în primul rând pe plan istoric, documentar, Ion Neculce este, în primul rând un scriitor.

Valoarea istorică a operei lui Ion Neculce reiese înainte de toate din conținutul Letopisețului său. Concepția istorică este dublată și susținută la Ion Neculce de o concepție politică ancorată în realitățile vremii sale.

De aceea, trăsătura fundamentală a concepției sale se referă la dragostea față de țară, de pământul natal, față de nevoile și aspirațiile poporului căruia îi acordă o mare atenție înscrisul său.

Din acest sentiment constant, cronicarul prezintă aspecte multiple și variate și se detașează în mod deosebit disprețul și ura față de jugul turcesc, de uneltele lui interne și externe.

În legătură cu acest aspect, Ion Neculce manifestă un spirit critic ascuțit, un stil caustic și vehement.

Acesta este îndreptat împotriva amestecului și apăsării otomane, asupra pământenilor, a boierilor dispuși să colaboreze cu Poarta și, cu deosebire asupra grecilor, care în majoritatea

zdrobitoare a cazurilor, erau instrumente docile ale turcilor.

Ion Neculce îi supune pe domnitori unor judecăți exacte

Ion Neculce merge mai departe cu analiza politică pertinentă, descoperă miezul și substratul unor acțiuni, îi supune pe domnitori unor judecăți cât mai exacte. Astfel, Mihai Racoviță și Grigore Ghica primesc anumite circumstanțe, deoarece unele greșeli săvârșite sunt din cauza sftenicilor greci.

Deși patriotismul lui Ion Neculce prezintă unele limite, atunci când e vorba de susținerea boierimii în ansamblul ei ca o categorie din care face și el parte, sentimentul dragostei de țară are și o justificare obiectivă.

Ion Neculce prezintă ura față de dușmanii Moldovei (turcii și susținătorii lor) drept o stare de spirit generală a poporului, care dorea eliberarea Moldovei de acest jug apăsător. Intervin și cazurile particulare când Ion Neculce îl elogiază pe Ioan Mavrocordat, care s-a distins între toți predecesorii săi, fie greci sau pământeni, prin bunătate și omenie, prin recunoașterea deschisă a calităților unor boieri de origine greacă; elogiarea lui Dimitrie Cantemir, pe care l-a urmat în Rusia; critica lui Brâncoveanu pentru că era adversarul Cantemireștilor. În aceste aprecieri trebuie să vedem anumite aspecte subiective ale gândirii politice și limite ale patriotismului lui Ion Neculce.

La baza concepției istorice și a celei politice, sau pe deasupra lor, Ion Neculce situează concepția teologică,

religioasă.

Dumnezeu este invocat la tot pasul. Nu există eveniment mare sau mic, cu urmări bune sau rele, pe care cronicarul să nu-l explice prin voința divinității. Credința în Dumnezeu și atotputernicia lui constituie un leit-motiv în întreaga operă. Astfel, încât la Ion Neculce avem reflectat, în mod practic, principiul medieval potrivit căruia toate disciplinele erau "Ancila teologicae" (slujitoarele teologiei).

Cronicarul și-a propus să caute adevărul din legendă

Un loc de mare însemnătate în opera lui Ion Neculce îl ocupă aspectele literare. Limba în care a scris Ion Neculce este graiul provinciei lui natale. Când vorbim de farmecul limbii române, nu-l evocăm nici pe Grigore Ureche și nici pe Miron Costin, ci spunem despre limba română că este limba în care a scris Ion Neculce. De data aceasta, valoarea literară a operei se poate mai ușor desluși în O samă de cuvinte, în care cronicarul își propune să deslușească adevărul de legendă, sau mai bine zis adevărul din legendă.

În puține cuvinte, Iorgu Iordan spune că: "Înainte de a fi istoric, Neculce este un scriitor, un om care vede lumea cu ochi de artist și, drept urmare, înfățișează cu mijloace artistice evenimentele și chipurile oamenilor, făcându-le să trăiască în mintea cititorului... În aceasta constă marea originalitate și, deci, marea valoare a cronicii lui Neculce, care-i creează un loc aparte, de prim rang, în literatura noastră istorică".

Caracterul popular al limbii folosite de Ion Neculce îl deosebește de un povestitor anonim din vremea lui sau chiar din zilele noastre prin marea atenție cu care construiește fraza.

Dintre scriitorii de mai târziu, Ion Neculce seamănă foarte bine cu Ion Creangă.

Lucrări de referință: "Letopisețul Țării Moldovei" și "O samă de cuvinte", ediție îngrijită, cu glosar, indice și o introducere de Iorgu Iordan, București, 1955.

Bibliografie critică: Corfus, Ilie, Încă un "cuvânt" de-al lui Neculce se dovedește a nu fi legendă, București, 1964; Coriban, V. P. și Russev, E. M., Cronicarul Ion Neculce. Viața și opera, Chișinău, 1956; Giurescu, Constantin C., Valoarea istorică a tradițiilor consemnate de Ion Neculce, 1968; Grosu, Mitu, Neculce, cronicar-memorialist, București, 1957; Mihail, Paul (preot), Cronica lui Ion Neculce în copie din 1791, Iași, 1948; Stadbei, Ioan, Cercetări asupra cronicelor moldovene. I. Eustratie Logofătul, Grigore Ureche, Simion Dascălul, Ion Neculce, Iași, 1939; Tanociveanu, Ioan, Un document istoric, Iași, 1893; Velciu, Dumitru, Ion Neculce, București, 1968.

Bibliografie:

- Ștrempel, Gabriel - Antim Ivireanul, Ion Neculce: Studii critice, Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011
- Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului, Volumul II, G - O, București, Editura Gezeze, 2000

Mircea Pîrlea
Biblioteca Județeană Satu Mare

„Munca de administrare a instituției mi-a solicitat mulți ani de zile și ceea ce am putut realiza din punct de vedere științific a fost realizat în condiții dificile, mai mult noaptea decât în timpul zilelor. Am fost slujbaş, am rămas slujbaş, fără pretenții și, dacă am făcut ceva, a fost cât se poate de normal și nu pretind absolut nimic, nici măcar recunoștința celor care se vor folosi de puținul pe care l-am putut da culturii și științei românești. La acest moment aniversar, îmi doresc să-mi văd nepotul crescând, măcar încă doi-trei ani. În rest, nu mai am absolut nicio pretenție de la Dumnezeu.”

IN MEMORIAM

Omagiu academicianului Gabriel Ștrempel - O viață închinată cărții -

Urmare din pagina 1

Nu se poate să cercetezi, să analizezi sau să publici o lucrare despre manuscrite, fără să fi studiat temeinic Catalogul Domnului Academician Gabriel Ștrempel, sau cartea Copiști și manuscrite românești până la 1800, drept urmare sunt frecvente în rândul cercetătorilor afirmațiile: „caută în Ștrempel”, „vezi în Ștrempel”, „găsești în Ștrempel”.

S-a născut pe meleagurile sătmărene, la Pomi, în anul 1926, satul pe care l-a iubit enorm de mult, purtându-l nostalgic în suflet, cu atât mai mult cu cât distanța dintre Pomi și București, locul unde s-a stabilit, nu era ușor de parcurs. Vreme de peste cinci decenii, Gabriel Ștrempel s-a dedicat cu desăvârșită competență și rodnice rezultate, explorării domeniului de maximă complexitate al literaturii române vechi, al manuscriselor și tipăriturilor din secolele XVI- XVIII, redactate în limbile slavonă și greacă sau în scriere chirilică. Orice cititor, mai mult sau mai puțin inițiat în problematica literaturii noastre medievale, își poate da seama ușor că cercetătorul care se avântă temerar în speologia acestui domeniu trebuie să dispună de o temeinică pregătire istorică, teologică, filologică și istorico-literară, precum și de pasiune, răbdare și minuțiozitate de orfverier în descifrarea și interpretarea corectă a fiecărui cuvânt. Aceste atribute l-au caracterizat și pe eminentul cărturar Gabriel Ștrempel, care s-a identificat cu tezaurul de manuscrite al Bibliotecii Academiei Române. Dintre fundamentalele sale contribuții amintim edițiile critice Predici și Opere de Antim Ivireanul, Opere de Ion Neculce, Ceasornicul domnilor de Nicolae Costin, Marii croniciari ai Moldovei, Cronica paralelă a Țării Românești și a Moldovei atribuții lui Axintea Uricariul, Cronograful grecesc tradus de Pătrașco Danovici, Istorie a preaputernicilor împărați othomani de Ianache Văcărescu, precum și suita de lucrări Copiști și manuscrite românești până la 1800 și Catalogul manuscriselor românești, alături de Monografia Antim Ivireanul.

Istoricul literar Teodor Vărgolici, cercetător la Institutul de Istorie Literară și Folclor al Academiei Române, director adjunct al Muzeului Literaturii Române, realizează o perfectă carte de vizită a personalității domnului Ștrempel, afirmând: „în vâlmășagul vremurilor contemporane, claustrarea între rafturile bibliotecii a devenit din ce în ce mai mult un fenomen singular, mulți dintre cei preocupați de studiul literaturii române preferând eseistica sau compilația documentară. Ca să nu mai vorbesc că tentația de a elabora o ediție critică din opera unui cronicar sau a unui scriitor clasic, echivalează cu o formă de nebunie. Și totuși, au existat și încă mai există câțiva nebuni frumoși capabili să se dăruiască astfel de munci sîmțite, cu riscul unor sacrificii, nedobândind decât satisfacții spirituale, pentru că cele materiale sunt aproape nule. Pe acești câțiva care, de bunăvoie și nesiliți de nimeni, își pun lanțurile de robi la galeră, îi caracterizează nu numai pasiunea și puterea de muncă, ci și, mai ales, competența, erudiția împletită cu discernământul critic, cu rigurozitatea și logica argumentelor, cu capacitatea de sistematizare și cu viziunea de ansamblu asupra unei anumite etape din evoluția culturii și literaturii române”.

Atmosferă dominată de sentimentele grațitudinii față de un adevărat senior al cărții

Am avut deosebita onoare de a-l cunoaște personal pe domnul Gabriel Ștrempel, de a ne întâlni de multe ori, mai ales la București, la Biblioteca Academiei Române, dar și la Satu Mare. La 8 septembrie 2006, Sfântă zi de sărbătoare, am avut cinstea și bucuria de a-i fi alături la ceremonia

Academicianul a fost declarat Cetățean de onoare al comunei Pomi, precum și al orașului Râmnicu Vâlcea

festivă organizată de Academia Română, cu ocazia aniversării vârstei de 80 de ani. Academicieni, profesori universitari, cercetători de mare prestigiu, specialiști din lumea culturală au fost alături de Gabriel Ștrempel, în Aula Academiei, într-o emoționantă atmosferă dominată de sentimentele recunoștinței și grațitudinii față de un adevărat senior al cărții.

Noi, sătmărenii prezenți la eveniment (autoarea acestor rânduri și dr. Viorel Ciubotă, atunci managerul Muzeului Județean Satu Mare, foarte bun prieten cu domnul academician), eram „impăunați” de mândria de a-i fi alături marelui sărbătorit, amplificată de afecțiunea și atenția deosebită pe care ne-o arăta în mod vădit Domnul Gabriel Ștrempel. Această onorantă participare a fost susținută concret prin volumul omagial În Onoarea Gabriel Ștrempel, pe care Muzeul Județean Satu Mare îl publicase în Editura Muzeului Sătmărean, carte oferită cadou Domnului Academician, extrem de apreciată de întreaga asistență.

La ceas aniversar, octogenarul Gabriel Ștrempel declara în Aula Bibliotecii Academiei Române, rememorându-și cariera prestigioasă: „La început am lucrat în interiorul Academiei la secția de manuscrite, documente istorice și cărți rare. Am devenit șeful acestui departament în 1953, prin delegație, la început. După un an și jumătate am fost titularizat. Am lucrat acolo foarte mulți ani, până în 1975, când am fost numit director adjunct de președintele Academiei, Miron Nicolescu. Din 1975 și până în 1993 am ocupat acest post. În 1993 am fost ales membru de onoare al Academiei Române, pentru că depășisem vârsta până la care se puteau alege membrii activi, adică 65 de ani. Pe urmă am fost numit director general. Fără să mă laud, eu am condus Biblioteca Academiei foarte mulți ani, sub mai mulți directori generali. Ei nu erau bibliotecari de meserie și aveau nevoie de cineva care să facă treaba instituției. Biblioteca Academiei este o mare uzină culturală, unde oamenii, dacă nu sunt de meserie, clachează ușor! Paralel cu activitatea mea administrativă am realizat un număr de lucrări, de o oarecare valoare, zic eu. Mai întâi am făcut un catalog complet al fondului de manuscrite românești, în 4 volume. M-am ocupat apoi de elaborarea unei bibliografii naționale, care a continuat bibliografia românească veche a lui Ioan Bianu, cel care a pus bazele Bibliotecii Academiei și care a trăit în ea tot 56 de ani, la fel ca și mine. Bianu a elaborat împreună cu niște colaboratori o descriere amănunțită a tuturor cărților tipărite pe pământ românesc, de la anul 1508 și până la 1830. Eu am continuat aceasta operă, tot în 4 volume, până la 1918, după Primul Război Mondial. Înainte de asta elaborasem teza mea de doctorat, care a apărut în 1959, Copiști de manuscrite românești până la 1800. Am lucrat și o serie de ediții critice de manuscrite originale, în chirilică. Am făcut, așadar, o ediție critică a lui Neculce, care are aproape

1.000 de pagini! Am tipărit pentru prima dată operele: «Ceasornicul domnilor» de Nicolae Costin, fiul lui Miron Costin - această lucrare mi-a adus Premiul Academiei Române - și «Cronica paralelă a Țării Românești și a Moldovei», de Axintea Uricaru, în 2 volume. Am scris multe articole, studii...

Munca de administrare a instituției mi-a solicitat mulți ani de zile și ceea ce am putut realiza din punct de vedere științific a fost realizat în condiții dificile, mai mult noaptea decât în timpul zilelor. Am fost slujbaş, am rămas slujbaş, fără pretenții și, dacă am făcut ceva a fost cât se poate de normal și nu pretind absolut nimic, nici măcar recunoștința celor care se vor folosi de puținul pe care l-am putut da culturii și științei românești. La acest moment aniversar, îmi doresc să-mi văd nepotul crescând, măcar încă doi-trei ani. În rest, nu mai am absolut nicio pretenție de la Dumnezeu.”

Dumnezeu i-a împlinit dorința, iar de la acel moment aniversar, domnul academician a mai trăit 14 ani, ajungând chiar nonagenar! În luna noiembrie 2009 a fost din nou alături de sătmăreni, de acea dată revenind la liceul pe care l-a absolvit ca șef de promoție în 1947, actualul Colegiu Național „Mihai Eminescu”, ce aniversa împlinirea a 375 de ani de la înființare, respectiv a 150 de ani de învățământ liceal în limba română și 90 de ani de existență a primului liceu românesc sătmărean.

Academicianul Gabriel Ștrempel va rămâne cu siguranță în istoria culturii române, personalitatea Domniei Sale identificându-se cu tezaurul de manuscrite al Bibliotecii Academiei Române. Pentru laborioasa activitate a fost răsplătit cu numeroase premii și distincții, sătmărenii acordându-i în anul 2006, la propunerea d-lui dr. Viorel Ciubotă, titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Satu Mare”, de „Doctor Honoris Causa” al Universității de Vest „Vasile Goldiș”, filiala Satu Mare, precum și Premiul anului 2010, la „Gala laureaților sătmăreni”, organizată de Consiliul Județean Satu Mare. Așa cum aminteam, tot în anul 2006, la împlinirea celor 80 de ani, Muzeul Județean Satu Mare a editat volumul omagial În Onoarea Gabriel Ștrempel, cele 850 de pagini cuprinzând 84 de studii și articole, semnate de tot atâtea personalități, lucrări ce au la bază o bogată bibliografie (127 de titluri), definind un mare cărturar român - academicianul Gabriel Ștrempel - sătmăreanul nostru, de care am fost și suntem atât de mândri!

Prin sprijinul academicianului s-a dezvoltat fondul de carte al bibliotecii Muzeului Satu Mare

Sunt datoare să reamintesc și aici faptul că, prin sprijinul direct al domnului Gabriel Ștrempel s-a dezvoltat considerabil fondul de carte al bibliotecii Muzeul Județean Satu Mare, ce are în patrimoniul o colecție de periodice și carte rară românească deosebit de importantă, cca. 15.000 de titluri, donată cu generozitate de Biblioteca Academiei Române, în urmă cu 33 de ani (între anii 1987-1988).

Directorul muzeului era atunci dr. Doru Radosav, cărțile fiind aduse de la București de Viorel Ciubotă. Chiar mie mi-a revenit sarcina de a inventaria întreaga colecție, iar ceea ce inițial mi se părușe o muncă sîmțită (să inventariezi 15.000 de titluri nu e puțin!), s-a transformat într-o șansă extraordinară, în bucuria de a ține în mână și a citi cărți sau reviste de care puțini oameni aveau parte!

Personal, nu pot decât să-i mulțumesc domnului Ștrempel pentru generozitatea și prietenia de care m-am bucurat mulți ani, pentru toate sfaturile profesionale și personale pe care mi le-a dat și, mai ales, pentru numeroasele convorbiri telefonice (Bucureștii și atât de departe!) în care m-

a încurajat și sprijinit de multe ori, cu mărimine.

Date biografice, premii și distincții

S-a născut într-o zi de miercuri, 8 septembrie 1926 (în zi de Praznic Împărătesc, ziua sărbătorii Nașterii Maicii Domnului), în comuna Pomi, județul Satu Mareș părinții Ioan și Maria. A absolvit Școala primară din Pomi, între anii 1933-1937, apoi a urmat cursurile Liceului „Mihai Eminescu” din Satu Mare, 1937-1940, cu întreruperi datorate refugului din anii dictaturii de la Viena. După război se întoarce și devine șef de promoție, 1945-1947.

A urmat cursurile Liceului „I.C. Brătianu” din Pitești, între anii 1942-1945, aflat în refugiu și fiind plecat fără părinți. A absolvit Facultatea de Istorie a Universității din București: 1947-1951.

A primit titlul de Doctor în istorie, la Universitatea din Cluj, 1967, iar apoi s-a angajat ca bibliotecar ajutor la Secția de manuscrite - documente istorice a Bibliotecii Academiei Române - 25 octombrie 1950.

La 5 aprilie 1951 s-a căsătorit cu Gabriela Anghel, profesoară de istorie, colegă de an la facultate (decedată la 2 iunie 1994). Au avut împreună un băiat, Costin.

Bibliotecar a devenit la 1 iunie 1951. Conduce serviciile unificate de manuscrite și documente, de la 1 februarie 1953, iar la 1 aprilie 1953 devine Bibliotecar principal. Schimbă mai multe posturi, după cum urmează: Paleograf principal - 7 septembrie 1953; Șef de serviciu - 25 mai 1954; Cercetător principal - 1 mai 1955. Între anii 1955-1970 a fost coleg cu o altă sătmăreancă, tot paleograf, doamna Livia Bacăru, născută la Valea Vinului; Șef de sector - 1 august 1957; Șef de secție cercetare științifică - 16 decembrie 1964; Director adjunct din 14 ianuarie 1975; Director - 1 februarie 1994; Director general al Bibliotecii Academiei Române din 1 ianuarie 2004 până în anul 2006, când devine director general onorific.

A efectuat călătorii de specializare și cercetări istorice în Rusia, Ucraina, Georgia, Armenia, Iugoslavia, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Grecia, Austria, Germania, Franța, Suedia, Israel, Italia.

A fost cercetător la Institutul de Istorie „Nicolae Iorga” din București, unde a contribuit la apariția volumelor I-III din Documentele Răscoalei din 1821.

A conferențiat mai mulți ani la Centrul de pregătire a muzeografilor Arhiepiscopiei Ungrovlahiei și Ardealului de la Techișul. A ținut cursuri de „Istoria civilizației și culturii românești” și de „Istoria scrisului și a cărții”, la Universitatea din București. A fost profesor de paleografie chirilică, predând și la Universitatea Hyperion. Membru de onoare al Academiei Române. Membru titular al Uniunii Scriitorilor. Membru de onoare al Societății Numismatică Române.

A fost declarat Cetățean de onoare al comunei Pomi, județul Satu Mare, precum și al orașului Râmnicu Vâlcea, apoi declarat Membru al American Biographical Institute. A primit Premiul Manuscriptum pentru ediția de opere Antim Ivireanul, la 1972 și Premiul Timotei Cipariu al Academiei Române pentru ediția Ceasornicul domnilor de Nicolae Costin, 1976. A fost distins cu Premiul prieteniei România-Israel, acordat de Asociația Culturală Mondială a Evreilor originari din România, pe anul 1997. A mai luat următoarele premii: Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1999 pentru Cronograful lui Pătrașco Danovici; Premiul cultural al orașului Satu Mare pe anul 2000; Premiul special al Institutului Național de Informare și Documentare pe anul 2000; Premiul Național al Ministerului Culturii pe anul 2001 pentru Istoria othomanească a lui Ianache Văcărescu; Diploma de Excelență a Direcției pentru

Cultură, Culte Patrimoniu Cultural Național, Satu Mare, 2002; Premiul de Excelență al Asociației Române pentru Patrimoniu pe anul 2005; Diploma de Excelență a Bibliotecii Militare Naționale pe anul 2005. Cetățean de Onoare al Municipiului Satu Mare, 2006; „Doctor Honoris Causa” al Universității de Vest „Vasile Goldiș”, filiala Satu Mare, 2006; Premiul anului 2010, „Gala laureaților sătmăreni”, oferit de Consiliul Județean Satu Mare.

A primit următoarele decorații: Ordinul Steaua României în grad de ofițer; Ordinul Meritul Cultural, clasa a II-a; Medalia Muncii; Medalia Mihai Eminescu.

Rezultatele activității științifice sunt de proptii însemnate: Copiști de manuscrite românești până la 1800, București, 1959; Catalogul manuscriselor românești (în colaborare cu F. Moisiș și L. Stoianovici), vol. IV, ediția Bianu, București, 1967; Catalogul manuscriselor românești, vol. I-IV, București, 1978-1992; Bibliografia românească modernă (1831-1918), (în colaborare), vol. I-IV, București, 1984-1996; Antim Ivireanul, Predici, prefață, ediție critică și glosar, București, 1962; Antim Ivireanul, Opere, ediție critică și studiu introductiv, București, 1972; Antim Ivireanul, Opere, introducerea editorului, București, 1997; Antonio de Guevara, Ceasornicul domnilor, traducere de Nicolae Costin, introducerea editorului, București, 1976; Ion Neculce, Opere, ediție critică, studiu introductiv, București, 1982; Ion Neculce, Letopiseșul Țării Moldovei și O samă de cuvinte, ediție critică, seria Patrimoniu, București, 1986; Axintea Uricariul, Cronica paralelă a Țării Românești și a Moldovei, I-II, introducerea editorului, ediție critică, București, 1993-1994; Cronograful tradus din grecește de Pătrașco Danovici, I-II, prefața editorului, introducerea de Paul Cernovodanu, București, 1998-1999; Înăchită Văcărescu, Istoria othomanească, ediție critică și studiu introductiv, București, 2001; Marii croniciari ai Moldovei, ediție critică și studiu introductiv, București, 2003. La acestea se adaugă un număr semnificativ de studii și articole, semnate uneori cu pseudonimul Gabriel Dragomir. Toate cărțile domnului academician Gabriel Ștrempel au devenit lucrări de referință, viața Domniei sale identificându-se cu istoria cărții și manuscriselor vechi românești din secolele XVI-IX. După atâtea ani de minuțioasă cercetări și deslușiri a mii de pagini de slove chirilice, slavone sau grecești, Gabriel Ștrempel scria cu modestie: „în tot ceea ce ne privește suntem conștienți de imperfecțiunile volumului de față, ca tot ceea ce este lucrat cu «mână de țărăna», cum spun grămaticii. Tot ceea ce va fi observat de cititori va constitui pentru noi un prilej de mulțumire și va fi reținut ca îndreptar pentru volumele următoare”. Cu certitudine, domnul Gabriel Ștrempel a fost un savant ce a tradit cu deplin devotament pe altarul nobil al cărții și culturii românești. După 94 de ani, la 1 Decembrie 2020, a plecat să se odihnească, poate chiar alături de Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul, cel ce în predicile sale, publicate de Gabriel Ștrempel, incrimina lăcomia, duplicitatea morală și fătărnicia, trăsături de caracter atât de dezavuate și de domnul academician.

Adresez mulțumiri ziarului Informația de Duminică pentru că mi-a oferit posibilitatea de a publica aceste gânduri și rânduri, ca un omagiu adus nu doar unui savant sătmărean, ci și unui OM pe care l-am iubit și prețuit ca pe un părinte!

Domnul Academician Gabriel Ștrempel s-a născut în zi de mare sărbătoare - 8 septembrie, Nașterea Maicii Domnului - a avut numele unei mari sărbători și a plecat din aceeași lume tot într-o zi de mare sărbătoare - 1 Decembrie, Ziua Națională a României. Coincidențe Divine! Dumnezeu să-i așeze sufletul în Împărăția Lumii!

Dr. Daniela Bălu
Director - Muzeul Județean Satu Mare

TRADIȚII

Grosimea splinei porcului sacrificat ne va spune cât de grea va fi iarna. Cel care taie animalul în ziua de Ignat, trebuie să verifice dacă splina este groasă peste tot. În caz contrar, dacă este groasă doar la unul sau la celălalt capăt, iarna va fi grea ori numai la începutul său, ori numai la sfârșit. Dacă e umflată la mijloc, așa va fi și anotimpul rece, mai greu la mijloc. Dacă splina este groasă peste tot, atunci toată iarna va fi grea.

În unele sate, copiii sunt însemnați pe frunte cu sângele porcului tăiat de Ignat

În credința populară, cusutul, torsul și spălatul sunt interzise după ziua de 20 decembrie

La sosirea iernii, satul românesc devine un colț de rai. Repausul și odihna domnesc în acest anotimp, în vreme ce grăul germinează sub stratul mare de zăpadă, iar casele țăranilor se pregătesc de sărbătoarea Nașterii Mântuitorului.

Sărbătorile de iarnă au început în 6 decembrie, cu Sfântul Ierarh Nicolae, și se vor încheia la 24 februarie, de Dragobete, când va începe primăvara și anul agricol. Cele mai importante sărbători din această lună sunt: 1 Decembrie - Ziua Națională; 6 decembrie - Sfântul Ierarh Nicolae; 12 decembrie - Sfântul Spiridon; 20 decembrie - Sfântul Ignat; 25 decembrie - Nașterea Domnului (Crăciunul); 26 decembrie - Soborul Maicii Domnului și Sfântul Nicodim de la Tismana; 27 decembrie - Sfântul Arhidiacon Ștefan.

În zonele rurale din Maramureș și Bucovina, creștinii respectă cu strictețe cele mai multe obiceiuri legate de Nașterea Domnului, și nu numai. Unul din obiceiurile care nu se vor uita niciodată este acela al întoarcerii acasă. Copiii plecați în străinătate vin înapoi în țară în această perioadă, pentru a petrece sărbătorile de iarnă împreună cu toți cei dragi.

La 12 decembrie, Biserica îl pomenește pe Sfântul Spiridon

Potrivit calendarului Bisericii Ortodoxe, în 12 decembrie îl sărbătorim pe Sfântul Spiridon. De numele acestui sfânt se leagă mai multe legende și se spune că este făcător de minuni. Potrivit uneia dintre legende, sfinții Spiridon și Petre umblau pe un drum și au văzut într-un măcăciș un drac care călărea o femeie. Sfântul Spiridon a alergat către ei să le taie capul amândurora, crezând că va face bine, însă a fost surprins de companionul său. Astfel că făcătorul de minuni se întoarce către ei și le lipește capetele la loc, dar întocmai pe dos. De atunci se spune că femeia are cap de drac.

Potrivit unei alte legende, Sfântul Spiridon este născut numai din tată, care era de meserie ciubotar. Făcătorul de minuni mai este și patronul ciubotarilor. Un alt gest pe care Biblia îl amintește legat de acest sfânt este momentul în care a dorit să mărturisească existența Sfintei Treimi. Astfel, a luat în pumn o cărămidă și a strâns-o atât de puternic încât focul care a ars-o s-a ridicat la cer, apa i s-a scurs printre

Se zice că în ziua de Ignat este permis lucrul numai dacă se îndeplinește un sacrificiu prin tăierea porcului

degete, iar praful lutului i-a rămas în palme.

Prevestirile de timp legate de această zi spun că, de Sfântul Spiridon, ziua va crește "cât sare cocoșul pe gard".

În 20 decembrie se taie porcul pentru Crăciun

În 20 decembrie avem ziua Sfântului Ignat. Încă din această zi, sau chiar mai devreme, toți membrii familiei sunt deja acasă, veniți din străinătate, pregătiți pentru tăierea porcului.

Pentru a înțelege mai bine de ce acest obicei se leagă de numele Sfântului Ignat, o serie de legende explică viața sa și întâmplările prin care a trecut până să fie considerat un sfânt. Se crede despre el că a fost un om care a dorit să-și taie porcul însă, din greșeală, a nimerit cu secura în capul tatălui său și astfel l-a ucis. A fost nevoit să-l îngroape și să-i facă pomene, după care s-a luat și a plecat în lume. La un moment dat, s-a întâlnit cu un preot căruia îi povestește păcatul său. Clericul îl sfătuiește să construiască o luntre, pentru

a trece oamenii peste râu, însă fără plată, și apoi să ia un tăciune de lemn de tufă, pe care să-l bage în pământ și să aștepte până va inverzi. Ignat ascultă întocmai, dar pe lângă sfaturile pe care le primește de la părinte, acesta mai duce la îndeplinire un lucru: își caută soție și se însoară. După câțiva ani, luntrașul aude strigăte de ajutor de pe celălalt mal, astfel că se hotărăște să treacă apa, însă nu vede pe nimeni. Aude strigăte de ajutor de mai multe ori, însă nu își dă seama de unde vin. Trece râul a treia oară și, de data aceasta, găsește doi oameni în vârstă pe care îi ia acasă la el. Le-a povestit și acestora păcatul său, acela că și-a ucis tatăl fără să vrea, și că niște oameni s-ar fi înecat din cauza lui, că nu a reușit să-i salveze. Cei doi moșnegi erau chiar Dumnezeu și Sfântul Petru, care l-au ascultat cu atenție, fără să zică nimic.

În casa lui Ignat, Dumnezeu a văzut mare sărăcie, astfel că a făcut o minune pentru a da mâncare celor doi copii din casă: a poruncit să apară o pâine mare, astfel încât să ajungă pentru toată familia. Ignat a înțeles imediat cine i-a ajuns în casă, iar Dumnezeu i-a spus să meargă cu

El. Fiind tatăl a doi copii, gazda s-a îngrijorat pentru cei mici și pentru soție, astfel că Dumnezeu i-a spus că grija copiilor o va purta El.

Ignat și-a dat seama că păcatul său a fost iertat, din moment ce a văzut că tufa care crescuse din cărbune era înverzită. După ani de zile, acesta și-a revăzut copiii, însă nu știa că sunt ei. Erau deja mari, având statut de boieri și fiind încărați cu mărfuri scumpe. Ignat a fost foarte fericit să-și revadă familia, astfel că a plecat împreună cu fiii săi.

Restricții pentru gospodine

Odată cu tăiatul porcului, la 20 decembrie, începe și perioada sărbătorilor de iarnă, care vine cu anumite restricții pentru gospodine, în ce privește cusutul, torsul și spălatul.

Cine nu respectă aceste interdicții, se va îmbolnăvi. Se zice că, în ziua de Ignat, este permis lucrul numai dacă se îndeplinește un sacrificiu prin tăierea porcului.

Cei care nu respectă cutumele din această zi sunt aspru pedepsiți, fără drept

de apel de către Ignat, care este dominat de către un spirit justițiar.

În unele zone ale țării, se fierbe grăul în fiecare casă, grăul pe care, stăpânul casei îl binecuvântează.

Toți cei din casă trebuie să mănânce din acest grăul, iar dacă rămâne un surplus, acesta se va da, în dimineața următoare, la păsări. Acest obicei se practică deoarece se crede că doar astfel membrii familiei vor fi cu toții feriți de necazuri, boli, supărări. Tot din acest motiv, în unele sate copiii sunt însemnați pe frunte cu sângele porcului sacrificat.

Înainte de a începe efectiv tăierea animalului, acesta trebuie însemnat cu o tăietură sub formă de cruce pe frunte și pe spate, în timp ce se pronunță: "În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!"

Cum se pregătesc creștinii pentru tăierea porcului

De obicei, tăierea porcului începe de dimineață la sate. Cei mai fericiți de toată agitația sunt copiii. În condiții normale, la tăierea porcului participă mai multe familii, în special pentru că este nevoie de forță la imobilizarea animalelor care au sute de kilograme. Porci atât de mari se taie, de obicei, în familiile mari.

Pentru a fi vioși tot anul, copiii sunt urcați pe porcul părlit, pe care îl vor călări, în mod simbolic. Tot ei au parte de bășica porcului, din care fac o minge, pentru distracție și amuzament. Se zice că, după câtă gălăgie va face bășica porcului, după ce a fost umplută cu grăunțe de copii, atâta bucurie va fi în casă, în anul următor.

Prevestiri de timp legate de numele lui Ignat

Grosimea splinei porcului sacrificat ne va spune cât de grea va fi iarna. Cel care taie animalul în ziua de Ignat, trebuie să verifice dacă splina este groasă peste tot. În caz contrar, dacă este groasă doar la unul sau la celălalt capăt, iarna va fi grea ori numai la începutul său, ori numai la sfârșit. Dacă e umflată la mijloc, așa va fi și anotimpul rece, mai greu la mijloc. Dacă splina este groasă peste tot, atunci toată iarna va fi grea.

Când vine primăvara, porumbul trebuie semănat tocmai în aceeași zi în care a picat și Ignatul. Iar pentru a avea rod bogat, trebuie plantate și semințe de dovleac.

Mirela Filimon

În păgânism, sacrificiul animalului avea o puternică încărcătură mistică

La originile sărbătorii din 20 decembrie, erau înfăptuite sacrificii umane, după cum cereau prescripțiile vremii

Demonismul spiritual este la apogeu în ziua de Ignat, cu toate că este mai puțin cunoscut faptul că sărbătoarea își are originile în păgânism. Chiar dacă a ajuns mai degrabă să fie o tradiție gastronomică, păstrarea acestui obicei până în zilele noastre este dovada clară că sărbătorile păgâne au rezistat în tradițiile românilor.

La originile sărbătorii, erau înfăptuite sacrificii umane, după cum cereau prescripțiile vremii, însă treptat s-a ajuns la sacrificarea animalelor. Indiferent că era vorba despre găini sau porci, acestea trebuiau să fie de culoare neagră, în mod obligatoriu. În unele cazuri, era suficient

ca ritualul să se îndeplinească doar la modul simbolic. Aceasta presupunea înțeparea crestei unui cocoș negru.

Se considera că oamenii care văd sânge în ziua de Ignat vor fi feriți de boli.

Pomana porcului, precum și credințele străvechi prin care se justifică tăiatul porcului tocmai în ziua de 20 decembrie, susțin sacrificiul ritual, făcut exemplar de Ignat, un sfânt fără cruce.

În păgânism, sacrificiul animalului venea cu o puternică încărcătură mistică. Oamenii credeau că, astfel obțineau remedii magice, utile în diferite situații.

Dacă porcul de tăiat era negru, obligatoriu se puneau dedesubtul animalului o strachină cu mei, pentru ca acolo să se colecteze sângele. Se crede că, după măcinarea meiului care s-a uscat, copiii tre-

buie trecuți prin fumul său, pentru a se vindeca de guturai.

În credința vechilor daci, porcul era sacrificat ca simbol al divinității întunericului, care slăbea puterea Soarelui în cea mai surtă zi a anului, la solstițiul de iarnă. Astfel, pentru a veni în ajutorul Soarelui, oamenii sacrificau porci.

Funcția de regenerare a sacrificiului realizat

Ritualul sacrificării porcului în preajma Crăciunului amintește de obiceiurile vechilor popoare - daci, romani, greci, egipteni - de a sacrifica animale, în perioadele de trecere de la un an sau de la un anotimp la altul. Este vorba despre

funcția de regenerare a sacrificiului realizat. Se crede că, prin animalul ucis, o nouă viață se va naște, și anume a noului an.

Potrivit credințelor populare, dacă în noaptea de Ignat porcii visează cuțit, atunci vor fi sacrificați, fiind astfel anunțați anterior de tăiere.

Cutume la tăierea porcului

Folcloristul Petru Caraman consideră că originile sărbătorii din 20 decembrie se află în anticele tradiții dacice. Porcul însuși era considerat ca fiind o intrucipare a zeului semănăturilor.

Cei care tăiau porcul, erau obligați să respecte anumite condiții de timp și spațiu. Sacrificiul trebuia să se desfășoare,

obligatoriu, după ivirea zorilor sau înainte de apusul soarelui. Deci trebuie să aibă loc pe lumină, astfel fiind ținute la distanță spiritele malefice. Acestea ar putea încerca să anuleze virtuțile sacrificiului.

Pentru îndepărtarea duhurilor necurate, locul de tăiere trebuia purificat, prin tămâiere și stropire cu aghiasmă.

Chiar bărbatul care va face tăierea, trebuie să fie spovedit anterior, să fi mers la Biserică și să mărturisească inclusiv uciderea porcului. Sunt regiuni ale țării unde chiar și gospodăria este sfințită înainte de Ignat.

Încă din vară, primele paie secerate sunt puse de-o parte special pentru acest moment.

Maria F.

Mătușa Floare se bucură mai ales când reușește să se împartă cu succes între familie, precum și toate activitățile în care este implicată: proiectele de la Muzeul Țării Oașului, evenimentele din Boinești și alte localități, la care este chemată să gătească, fiind recunoscută ca o bucătăreasă extraordinară, nunțile tradiționale, la care țâporește cu măiestrie, hainele oșenești vechi care își cer constant dreptul de a fi recondiționate, lucrul la țiară, ori momentele în care adună copii în jurul ei, pentru a-i învăța meserii demult uitate. Fiind o promotoare neobosită a Țării Oașului, Floare Surdulului va fi invitată emisiunii "Oașul sunt eu", care se va difuza în curând la Informația TV, la o dată și oră anunțate în prealabil.

INTERVIU

Floare Surdulului din Boinești: "Am învățat danțu' oșenesc pe lângă meri și pruni"

Mătușa Floare a participat cu drag la toate evenimentele Asociației "Țara Oașului" la care era invitată

Neobosita promotoare a Țării Oașului va fi invitată emisiunii "Oașul sunt eu", care se va difuza în curând pe postul Informația TV (Foto Alexandru Feher)

Mătușa Floare, alături de soțul ei, la împlinirea a 40 de ani de căsnicie

Pe mătușa Floare Pop, a Surdulului, din Boinești, am întâlnit-o la mai toate evenimentele tradiționale din Țara Oașului, precum sunt șezătorile, nunțile în stil vechi, ori ateliere meșteșugărești, înconjurată întotdeauna de fete, ori copii dornici să învețe măcar puțin din ceea ce a deprins de la mama ori bunica ei: lucrul la țiară (război), recondiționarea de cunune vechi ori construirea lor de la zero, pentru miresele din Boinești, recondiționarea hainelor oșenești vechi, coaserea unei straițe, întreținerea veșmintelor tradiționale.

A prins drag de mică de straiete pe care le îmbrăcau mama și bunica sa, precum și de rețetele de sarmale și multe alte mâncăruri gustoase pe care le prepară și care te îmbie încă de la intrarea în curtea casei sale. Are mai multe încăperi dedicate obiectelor oșenești vechi, începând de la pindileauă, cămeși, zadii, barșoane, cunune, oluri de lut, blide, lăzi de zestre, procuță, peretare, fotografii realizate acum zeci de ani, păpuși îmbrăcate în veșminte tradiționale și multe multe alte obiecte, pe care e păcat să nu intrai să le vezi, dacă treci pe la Boinești. Mătușa Floare este un adevărat promotor al Țării Oașului și are întotdeauna câte ceva interesant de povestit, fie despre comuna natală, fie despre obiceiurile care odinioară se practicau numai la Boinești. Ne-a povestit multe despre cum a reprezentat cu cinste și mândrie Boineștii și implicat Țara Oașului, la diferite concursuri și târguri, cum a învățat să joace oșenește pe lângă meri și pruni, cum băieții din sat aveau obiceiul, de Sfântul Gheorghe, să fure porțile fetelor, sau cum acestea erau stropite, de Paști, cu găleți cu apă, de către feciorii care astfel își arătau interesul față de ele.

- Când ați țâpurit pentru prima dată și când ați învățat cântul specific Țării Oașului? Se cunoaște faptul că este foarte greu, necesită experiență multă și talent din plin.

- Prima dată când am țâpurit, a fost pe la "râtaș", când eram mică. Îmi amintesc că învățam să "gioc" pe lângă pruni, că noi când mergeam la "râtaș" aveam și ceteră și jucam. Noi aveam acasă pruni și meri. Noi, fetele, acolo ne-am învățat să jucăm, acela ne era partenerul: prunul sau mărul. Prima dată când am țâpurit eu, a fost în ziua nunții mele, când am fost mireasă. Apoi, am început a țâpuri la toate nunțile, botezurile... N-a fost nuntă, n-a fost botez sau chef ori majorat la care să nu țâpuresc.

Toată săptămâna am fost bucătăreasă, la toate evenimentele prin sat, dar eu duminica seara am jucat "Colacii", am jucat "Găina". Am fost dintotdeauna o fire distractivă și am avut noroc că și soțul meu a fost și el tot așa.

Până după Revoluție aveam ciupercă în sat și mergeam și noi femeile cu bărbații și jucam. Nu se pune problema de a nu juca, ci eram alături de fete și băieți. Am avut și trei copii și am jucat în sat de numai.

- Talentul dumneavoastră de a țâpuri v-a adus multe satisfacții. Printre altele, ați ajuns, destul de recent și la Concursul de Folclor Țara Oașului, prima ediție, care a avut loc în 2019. A fost, practic, prima apariție pe scenă, în calitate de interpretă.

- Da, așa este. Atunci a fost prima mea apariție pe scenă, în calitate de țâpuritoare. M-a înscris doamna Maria Tripon, dorind să-mi facă o surpriză, nici nu am știut că a făcut lucrul acesta. Nu știu cum a ieșit, cum am țâpurit, am fost cu emoții, la oameni le-a plăcut, m-au aplaudat, și într-un final și eu m-am simțit tare bine pe scenă. Au fost alături de mine soțul, copiii, nepoții, ceea ce m-a făcut să strălucesc de fericire. Am fost apreciată și din jurii. Mi-a spus doamna Maria Petca Popolean faptul că am țâpurit frumos. Cu siguranță că voi participa și la celelalte ediții. Eu una, abia le aștept și pe următoarele.

- Ați fost și la Sărbătoarea Cântecului Românesc, Jocul la Șură, din Gherla, unde ați primit Diplomă pentru cel mai frumos costum.

- Da... La acel concurs am fost cu domnul Mihai Zele, cu Dobu Vasile Ceterașu. Mă mândresc tare cu toate costumele pe care le am. Le-am achiziționat în timp, cu greu, atât de la oamenii din sat, cât și din alte sate. La Gherla m-am dus cu un costum de Boinești, foarte drag mie și mă bucur din suflet că mai sunt concursuri și oameni care apreciază ceva autentic.

- Este cu adevărat un lucru complicat să îmbraci un costum oșenesc?

- Să te legi la cap cu un chischineu, în Țara Oașului, este o adevărată artă. Nu de puține ori, eram rugată să îmbrac tinerele care vizitează Muzeul în aer liber al Țării Oașului dornice să poarte portul popular, deoarece fetele venite din alte părți nu știu cum trebuie să stea chischineul, ori pindileul, ori zadia. Acelea trebuie să stea așa pe o fată. Începând de la chischineu.

- Mai aveți o diplomă de participare la Târgul "Produs de Oaș și Maramureș",

eveniment care a avut loc în august, anul acesta, și a durat 10 zile.

- A fost un târg la care fiecare s-a dus cu ce a avut. Eu m-am dus cu hainele oșenești, atât de dragi mie. M-au întrebat mai mulți dacă le vând și nu le dau pe mii de euro. Dacă cineva dorește, poate să vină la mine, să le îmbrace pentru o poză, sau la un eveniment, dar de vândut, în niciun chip. Le-am achiziționat cu greu, și tot zic că nu mai cumpăr altele, și iar îmi apare câte un rând de haine la vedere și mi-e greu să nu le cumpăr. Eu mă ocup de recondiționare. Mai fac straițe pe care le ofer cadou cunoștințelor, copiilor.

- Oamenii din sat vă știu de femeile foarte harnică, muncitoare, dar și dornică să arate altora din meșteșugurile pe care le știți.

- La șezători sau ateliere, i-am învățat pe copii și să facă boace. Îi mai învăț să coasă, să facă șnururi. Cu mine le place la copii că le arăt cum se țese, îi învăț tot ce știu. Când merg la Muzeu imediat spun: Iar a venit tuși Floare... una-două ne învăța orice. Eu știu să fac și barșoane, dar pentru mine, sau pentru cadou.

Apoi, mie nu mi-e rușine să muncesc și nu mi-a fost niciodată. Am găini, mă duc la întors fânul, dulceață fac, gătesc de toate, și țâpuresc, fac mâncare pentru nunți și alte evenimente...

- Și faceți nunta de la A la Z. Aveți firma de catering, o voce de privighetoare, experiență cât încap, numai să avem liber la evenimentele odată.

- Până în 2019 am avut și câte 8 - 10 evenimente la care a trebuit să fac mâncare, într-o zi am avut de făcut 1000 de boace și 500 de gogoși, dar sincer... abia aștept să revenim la normal.

- Deși în 2018 ați trecut prin multe evenimente, după cum ne-ați mărturisit, în fiecare lună v-ați confumtat cu cel puțin o problemă, sunteți omul care are mereu cu zâmbetul pe buze, unul care vine din suflet, și tocmai de aceea este și molipsitor.

- Așa este. Una peste alta au venit și când m-am dus la Muzeul în Aer Liber al Țării Oașului, m-am și relaxat. Am fost invitată la evenimentele de nenumărate ori,

unde m-am implicat și trup și suflet. Au urmat alte acțiuni, cu Asociația Țara Oașului, deși nu sunt înscrisă oficial. Unde era domnul Vasile Lucuț la evenimentele, mergeam și eu. Nu m-a chemat el personal, dar au fost cunostințe de ale mele și m-au luat și pe mine în hora lor. Au zis să nu țâpuresc singură, că eu tare fain țâpuresc.

- Ați păstrat obiceiurile și tradițiile oșenești acolo unde se păstrează cel mai bine: în sufletul dumneavoastră. Sunteți omul care întotdeauna a dăruit aproapelui din tot ce avea, astfel că v-ați gândit să vă așterneți amintirile legate de obiceiuri din Boinești pe hârtie, pentru a rămâne și generațiilor următoare.

- Sunt amintiri frumoase, pe care am zis că ar fi păcat să nu le trec într-o carte. Am, de fapt, trei cărți, în care am cuprins tradiții și obiceiuri, precum și rețete din zona satului Boinești. Am scris despre unele obiceiuri de nuntă pe larg, cum sunt: danțu' colacilor, danțu' găinii, hori, strigături, strigătu' miresii, bulciugu mirelui.

Am scris foarte multe și despre satul Boinești, despre ce s-a întâmplat pe timpul lui Ceașescu. Cum erau obiceiurile și tradițiile de Paști în comuna noastră, cum ne-am corindat de Crăciun, de Sântă Mărie Mare... Am mai scris despre cum se furau porțile de Sângeorgii. La noi se furau porțile de la fete, dar apoi au început să fure și de la băieți. Practic, feciorii veneau noaptea și furau porțile de la fete, și le duceau prin cimitir, și vai de capul părinților care trebuiau să le caute și să le ducă înapoi acasă. Fetele s-au răzburat și ele apoi, și mergeau și îi trimiteau pe părinți să fure și ei porțile de la băieții cu pricina. Și eu am avut băieți care mi s-au dus cu porțile acelea mici, dar erau și niște feciorii care au luat și porțile alea mari, care mergeau în grupuri de câte 4, care erau mai băgăcoroși. Și apoi dimineața nu știam de unde să le luăm. Erau ocazii când ne găseam porțile pe la alți vecini, care și ei își căutau porțile pe undeva prin sat. Îmi amintesc că luna, după Paști, veneau băieții și stropeau fetele, la fiecare acasă, cu femei cu tot. Și închipuie-ți că nu ne stropea cineva cu parfum. Pe vremea aia era găleata cu apă. Luam gălețile și apoi dă-i... iar bărbații dădeau și ei în mîntea feciorilor. Luau gălețile cu apă și dă-i pe noi, femeile măritate.

Acest obicei al udatului fetelor era după biserică. Mergeam prima dată la Biserică și apoi se întâmpla tot. Marți după amiaza, după ce veneam de la biserică, mergeam noi fetele să-i stropim de băieții din vecini. Pe atunci, ieșea toată ulița pe drum. Eram toți afară, dar atunci eram droaie și de copii. Și apoi dă-i o tură cu gălețile cu apă, dar apoi ne udao tot ei pe noi, că fetele nu aveau forță să ridice gălețile cu apă așa pline și așa de repede ca băieții.

Astea sunt toate amintiri de-ale mele. Acum doi am început să scriu acest manuscris și în 6 ore am scris 20 de pagini.

- Întotdeauna ați fost pasionată de gătit. Ați strâns într-un caiet și rețete de prăjituri de la bunica, ori de la femeile mai în vârstă din sat, precum și rețete de mâncare. Ați adunat totul într-o altă cartă-manuscris.

- Așa este. Am foarte multe rețete strămoșești, dar mai am un manuscris în care am povestit nunta mea în detaliu. Tot ce s-a întâmplat de marți, de când au început pregătirile, cu prajitura, vineri am făcut aperitivul, sâmbăta s-au pus oalele cu carne, cu boace cu tot ce mai era pe atunci în meniul. Am notat aici tot ce s-a întâmplat, în detaliu, cu steag, cu toate momentele care erau atunci importante pentru o nuntă în Boinești. Mi-a venit Nicolae Sabău la nuntă. N-a fost până atunci la nimeni, pentru că nu au fost cântăreți renumiți în perioada aia. Cred că am avut 700-800 de persoane la nuntă, nu știu sigur, că am făcut în cort, ca pe vremea aia, era un cort foarte mare. Pe atunci nu se făceau invitații speciale ca acum la nunți. Pe vremea aia venea tot satul la nuntă, tot Boineștiul. Dacă avea tata prieteni și prin alte localități, veneau și ei.

Acum, când s-au împlinit 40 de ani de la acel moment, mătușa Floare Surdulului are patru feciori, mândră nevoie mare de ei, care i-au umplut casa de nepoți. Se bucură că soțul i-a fost întotdeauna alături. Se bucură mai ales când reușește să se împartă cu succes între familie, precum și toate activitățile în care este implicată: proiectele de la Muzeul Țării Oașului; evenimentele din Boinești, precum și alte localități, la care este chemată să gătească fiind recunoscută ca bucătăreasă extraordinară; nunțile tradiționale, la care țâporește cu măiestrie; hainele oșenești vechi care își cer constant dreptul de a fi recondiționate; lucrul la țiară, ori momentele în care adună copii în jurul ei, pentru a-i învăța meserii demult uitate.

Fiind o promotoare neobosită a Țării Oașului, Floare Surdulului va fi invitată emisiunii "Oașul sunt eu", care se va difuza în curând, la Informația TV, la o dată și oră anunțate în prealabil.

A consemnat Mirela Filimon

“Ursitoarele au avut grijă de mine. Mi-au lăsat în leagăn dragul de viață și bucuria de a trăi, iar timpul nu-mi poate atinge zâmbetul, nici de pe chip, nici din suflet, în timp ce tristețea sosită în scurte escale în vizite de lucru, își ia repede tălpășița, plictisită de lipsa colaborării mele.” - Florin Piersic

Generația de aur a teatrului românesc

Săptămâna aceasta îi prezentăm pe actorii Amza Pellea, Marga Barbu și Florin Piersic

Sunt oamenii care au adus bucurii și speranță celor care au pășit pe ușa unui teatru sau au deschis televizorul. Sunt cei care au învățat o generație ce anume înseamnă “frumosul” și arta. Sunt acei oameni care au știut să aducă un zâmbet chiar și pe cele mai triste fețe, care au adus la viață cele mai iubite personaje din cărți sau chiar piese de teatru. Și poate că nu e rău să ne amintim de oamenii care au lăsat un bagaj uriaș în urma lor.

Încă din vremuri de demult, românii au simțit nevoia de teatru pe tărâmurile noastre. Practicarea obiceiurilor și tradițiilor expuse în act teatral a început să ademenească în jurul ei mulți adepți încă din vremuri timpurii.

Deși teatrul românesc a apărut târziu (până în secolul al XIX-lea spectacolele de teatru erau sub formă de spectacole de divertisment, jucate în curțile boierești, sau sub formă de teatru folcloric) el a evoluat rapid și constant.

În cele ce urmează, ne propunem să vă reamintim de “comorile” teatrului românesc. Comorile de care nu ar trebui să uităm vreodată și pe care ar trebui să le prețuim.

Amza Pellea sau “Nea Mărin Miliardarul”

Pe data de 7 aprilie 1931, la Băilești, județul Dol, într-o familie cu cinci copii, vede lumina zilei Amza Pellea. A impresionat prin forța pe care au dat-o personajele precum Nea Mărin sau Mihai Viteazul, demonstrând o versalitate artistică remarcabilă prin modul în care reușea să interpreteze roluri de comedie sau istorice.

Amza Pellea a rămas în amintirea colegilor și celor care l-au admirat drept un actor și un om fără cusur, bun, luminos, cu o forță interioară impresionantă.

S-a făcut remarcat încă din primii de școală, în clasa I interpretând rolul lupului în piesa “Scufița Roșie”. Era un copil timid și a reușit să își ascundă emoțiile în spatele măștii. A absolvit cursurile Colegiului Național “Nicolae Bălcescu” (actualmente Carol I) din Craiova, apoi a urmat o școală electrotehnică, obținând diploma de “specialist în aparate de calcul de înaltă și joasă tensiune”. Nu este o meserie care nu este tocmai pe placul lui și decide să își urmeze pasiunea pentru actorie și poezie.

A fost admis la Institutul de Cinematografie din București, dar nu la clasa de regie unde își dorea, fiind repartizat la actorie. Însă modul în care a ajuns la Institut este aproape la fel ca în bancurile pe care Amza le spunea cu atât talent: pe când lucra la uzina electrică din Craiova, a descoperit un afiș care anunța ultima zi a probelor eliminatorii pentru examenul de la IATC, secția cinematografie, iar el s-a prezentat din curiozitate, ca să se intereseze despre soarta unei prietene care dăduse examen la secția actorie. Însă membrii comisiei i-au pus lui câteva întrebări, apoi i-au dat un exercițiu de actorie, și i-au cerut adresa. L-au declarat admis la probele eliminatorii, apoi i-au dat calificativul “admis” la examenul final.

În facultate a avut doi profesori

Cei care i-au adus pe micile ecrane pe Mihai Viteazul (Amza Pellea), Agatha Slătineanu (Marga Barbu) și Mărgelatu (Florin Piersic)

excepționali, Mihai Popescu și Alexandru Finți, iar absolvirea institutului s-a produs în anul 1956.

Trebuie spus că, încă de pe băncile liceului, tânărul venit din Băilești obișnuia să spună colegilor din clasă poante de la el din sat, obținând apoi și simpatia colegilor de la facultate, cu ticurile verbale și cu întâmplările “oltenesti”.

Nu se gândise niciodată să creeze un personaj până când unul dintre colegii de cămin care lucra la radio i-a propus să spună monoloagele la microfon. “Eu m-am dus cu inima îndoită, ca să fiu sincer. Mă gândeam că ele au efect într-un cadru restrâns. M-am dus, ei au primit niște scrisori, și așa au început apoi emisiunile la televizor”, povestește Amza Pellea într-un interviu din anul 1981.

La nașterea fiicei sale, Oana, Amza i-a dedicat acesteia o impresionantă poezie: “Te-ai întrupat din stele / Din pulbere, din vânt / Din gândurile mele / Din apă, din pământ / Și din iubirea noastră / Clocotitoare, vie... / Ai înflorit albastră / Gingașa bucurie / Aluneci ca o rază de soare jucăuș / Ești apa dintr-o rază / Ești pumnul meu căuș / Din care însetat / Sorb viața-adevărată / Și bucurie multă / Și lacrima curată... / Prin tine devin veșnic / Și capăt sens și țel / Prin tine sunt puternic / Sunt piatră, sunt oțel / Și datorită ție / Fetița mea cea mică / De-acuma lui tăticu... / De moarte nu-i e frică...”

A urmat o carieră impresionantă în teatru, începută la Teatrul Național din Craiova, iar mai apoi, continuată la Teatrul Mic, Teatrul Nottara, Teatrul de Comedie și Teatrul Național din București.

Amza a făcut și televiziune, care i-a adus popularitatea la cele mai înalte cote. Era nelipsit din programele de Revelion, cu personajul său celebru – “Nea Mărin”, dar a încântat și în alte emisiuni de divertisment, în care nu se sfa să producă scheciuri cu aluzie la regimul comunist, care au ajutat într-o anumită măsură oamenii să treacă mai ușor peste anii negri ai

dictaturii.

Amza Pellea a trecut la cele veșnice la 12 decembrie 1983, la doar 52 de ani, la București, fiind răpus de o boală incurabilă și este înmormântat la Cimitirul Bellu.

Marga Barbu, doamna teatrului românesc

Viitoarea eroină a publicului român amator de aventuri cu săbii, pistoale și cavalcade, consacrată ca Marga Barbu, s-a născut la data de 24 februarie, 1929, în localitatea maramureșeană Ocna Șugatag. În 1950 a absolvit I.A.T.C. “Ion Luca Caragiale”, din București, și nu peste mult s-a căsătorit cu actorul Constantin Codrescu.

Deși căsnicia lor nu a durat, cei doi s-au reîntâlnit ulterior de multe ori ca parteneri pe scenă sau pe platoul de filmare, colaborând în continuare ca buni colegi și profesioniști. Viitorul ei avea să fie determinat de cea de-a doua căsătorie, cu cunoscutul scriitor Eugen Barbu - scenarist, împreună cu Nicolae Paul-Mihail, al tuturor filmelor haiducești care aveau să-i aducă celebritatea.

A debutat în cinematografie în 1953 (“Nepoții gornistului”, în regia lui Dinu Negreanu), fiind cunoscută, în special, pentru rolurile Anița din seria “Haiducilor” și Agatha Slătineanu din seria “Mărgelatu”, dar și pentru rolul de compoziție din “Domnișoara Aurica” (regia Șerban Marinescu, 1986) pentru care a fost distinsă cu Premiul ACIN. A mai jucat, de asemenea, în “Bietul Ioanide”, de Dan Pița (1980) - Premiul ACIN și “Comoara din Carpați”, regizat de Cornel Todea (1975). Ultimul film în care a apărut a fost “Lacrima cerului” (1989).

A reprezentat cinematografia românească la numeroase Festivaluri și evenimente internaționale: Festivalul de film de la San Sebastian (1966), Festivalul de film de la Karlovy Vary (1966), Festivalul de

film de la Moscova (1969), Festivalul de film de la Sarajevo (1969), Zilele filmului în R.F. Germania (august 1968), Zilele filmului românesc în U.R.S.S. (1965), Zilele filmului românesc la Roma (1967) etc.

În afara carierei impresionante pe care a avut-o în cinematografie, Marga Barbu a fost și o mare actriță de teatru. Din 1952 și până la pensionarea sa în 1993, Marga Barbu a fost actriță la Teatrul Nottara (fostul Teatru al Armatei), unde iubitorii teatrului au putut s-o admira în roluri memorabile. Rolul său preferat din teatru a fost cel al Cleopatrei din piesa “Antoniu și Cleopatra” de William Shakespeare. A jucat exemplar roluri de comedie precum “Măța-n sac”, “Mizerie și noblețe” etc.

Președintele Ion Iliescu a decorat-o pe Marga Barbu în 2004 cu Ordinul Național “Serviciul Credincios”, în grad de cavalier. Distincția i-a fost acordată ca “semn de apreciere pentru îndelungata și fructuoasă activitate artistică și pentru talentul și dăruirea puse în slujba artei spectacolului și a teatrului românesc”.

“Ciocoflenderul” Florin Piersic

Florin Piersic este unul dintre “monștri sacri” ai cinematografiei românești. S-a născut la Cluj pe data de 27 ianuarie, fiind un vărsător veritabil adică norocos, ingenios, idealist și foarte atrăgător.

Pentru femei, așa cum recunoaște și el, a fost “actorul care întotdeauna a reprezentat un justițiar, pistolar, macho” iar pentru regizori a fost “actorul care putea să joace orice”.

În 1941, familia Piersic s-a stabilit la Cernăuți, în timpul României Mari, tatăl fiind numit acolo medic veterinar-sef al orașului.

La începutul carierei sale era considerat un “june prim” sau un “Făt-Frumos” al cinematografiei autohtone și a jucat în foarte multe filme românești. Vârful carierei sale este filmul “De-aș fi Harap Alb” din

anul 1965, însă rolul prin care s-a evidențiat a fost Mărgelatu, acest personaj fiind poate cel mai îndrăgit personaj din cinematografia românească.

A absolvit Liceul de băieți Nr. 3 din Cluj, iar apoi Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică din București (IATC, astăzi UNATC).

S-a căsătorit în anii 60' cu actrița Teatrului Mic, Tatiana Iekel, născută în 1932, cu care l-a avut pe primul lor copil, actorul Florin Piersic Jr. După divorțul de prima soție, Piersic s-a căsătorit cu actrița Anna Szeles, născută în 1942 la Oradea, cu care l-a avut pe cel de-al doilea fiu, pe Daniel. În 1985 Anna Szeles a cerut și a obținut divorțul, apoi s-a mutat împreună cu fiul în Ungaria.

Florin Piersic s-a recăsătorit în 1993 cu Anna Torok, o clujeanca cu care avea o relație de șapte ani.

În luna decembrie 2006, Florin Piersic și-a lansat la Cluj-Napoca DVD-ul “Omul cu 100 de chipuri”, cu înregistrări și un interviu realizat de TVR Media.

Debutul său în cinematografie s-a produs cu filmul Ciulinii Bărașanului din 1957, unde a jucat rolul lui Tănase. Imediat în anul următor joacă în “O Poveste ca-n basme” (1959), apoi Aproape de soare (1960), “S-a furat o bombă” (1961), “Pași spre lună” (1963), și-a încercat talentul în ceea ce privește filmele istorice, în “Neamul Șoimăreștilor” din 1965 regizat de Mircea Drăgan și urmează și filmul care îl urca printre marii actori români “De-aș fi Harap Alb” (1965), regizat de marele regizor Gopo.

Aflat la vârstă de 70 de ani, marele actor și-a început cariera într-un domeniu aflat la început de drum în România, și anume telenovela. Apariția inițial în doua dintre episoadele telenovelei “Lacrimi de iubire” a crescut ratingul acesteia și astfel regizorul s-a văzut nevoit să inventeze un rol în care să apară din nou Piersic.

Piersic este un om sensibil, cu amintirea locurilor de altădată mereu viu în mintea sa, cu dragoste pentru tot ce înseamnă frumos și bine. Artistul spune că se reîntoarce cu drag în urbea în care s-a născut, în primul rând pentru oamenii locului. “Dacă ne luăm cu viața în altă parte, uităm să trăim”, afirmă actorul.

Actorul a spus că nu poate să uite străzile tăcute, pavate cu piatră cubică ale orașului, unde a învățat ce înseamnă să fii “Om” și să ai caracter. Cel care l-a jucat pe neuitatul Mărgelatu spune că în Cluj s-a scris istorie în 1849, Nicolae Bălcescu a venit aici pentru a găsi o cale de înțelegere “între cele două revoluții și pentru a-l întâlni pe Avram Iancu”. În Cluj, artistul a văzut primele spectacole și a înțeles că, prin teatru și film, își va împlini destinul.

În 2009 a primit Premiul pentru întreaga carieră în cadrul festivalului de film Transilvania.

Cei trei actori, prezentați mai sus, sunt doar o mică parte din categoria oamenilor care au schimbat fața teatrului românesc. Sunt acei oameni care au adus o altă față artelor frumoase, au dat viață unor personaje cu adevărat puternice și vor rămâne pentru totdeauna în memoria și inimile admiratorilor săi.

Pageină realizată de Raluca D.

"Cei care se tratează cu ajutorul plantelor medicinale au mai multe șanse decât cei care nu le folosesc" (Oswald Crollins)

SĂNĂTATE

Fitoterapia și stimularea imunitară (Partea a doua)

O nouă ramură a științelor medicale - imunologia - are la bază descoperirile unor savanți ai secolului al XIX-lea, printre care și românul Victor Babeș. Constatărea sa că sângele bolnavilor (indiferent dacă este vorba de oameni sau de animale imunizate) asigură rezistența la o nouă reinfecție datorată aceluiși germen patogen, conferită de apariția în sânge a unor agenți antiinfecțioși specifici pe care astăzi îi numim anticorpi, asociată multor altor constatări, au pus bazele unor ramuri și domenii medicale noi: imunochimie, imunogenetică și imunopatologie.

În ultimele decenii au fost elucidate natura și mecanismul de acțiune al anticorpilor (conținută în imunoglobulinele serice), precum și mecanismele proceselor de apărare celulară antitumorală sau de rejectare a grevelor.

În fitoterapia modernă, imunostimulentele sunt substanțe care duc la o stimulare nespecifică, de obicei de scurtă durată, a sistemului imunitar. Ele acționează prin stimularea fagocitozei, prin stimularea activității macrofagelor și a granulocitelor, acțiunea asupra limfocitelor fiind minoră. Deoarece "memoria" sistemului imunitar nu este afectată, imunostimulentele pot fi administrate frecvent.

Recentele cercetări au demonstrat că acțiunea a numeroase plante utilizate în medicina tradițională, ca așa numitele "tonice", au la bază substanțe active cu efecte imunostimulante.

Avantajul terapeutic al acestor substanțe constă în faptul că sunt lipsite de toxicitate, ceea ce oferă, în perspectivă, posibilitatea de a se realiza factori fitoterapeutici cu certă acțiune imunostimulantă.

Cel mai "tonic" produs natural din lume este ginsengul

Ginsengul este o plantă minunată, din categoria "adaptogene", care ajută organismul să se adapteze la schimbările mediului înconjurător și să reziste la efectele stresului. Unul dintre mecanismele prin care o face este de stimulare a imunității, pe lângă efectul de întărire și susținere a glandelor suprarenale.

Există în natură trei tipuri de Ginseng, fiecare cu efectul său special, de aceea nu trebuie prescris cu ușurință orice tip de Ginseng.

1. Ginseng-ul Chinezesc (sau Panax Ginseng)

Este una dintre cele mai cunoscute plante din lume, originară din China și Asia de Sud - Est. În limba chineză ginseng înseamnă "rădăcina omului", iar Panax vine de la cuvântul latin "panacea", adică ceva care vindecă de toate. Varietatea Panax a ginsengului crește spontan în China, Japonia și Coreea, dar este cultivată, în scopuri comerciale pe suprafețe întinse în Asia, Canada și SUA. Rădăcina plantei sălbatice are o acțiune fitoterapeutică mai puternică decât cea cultivată. Dar orice fel de rădăcină de ginseng are un efect benefic, atunci când este administrat corespunzător.

Acest preparat natural are multiple indicații chimice: în situații de slăbiciune generală a organismului, la vârstnici, pentru stări de insomnie și slăbirea memoriei, pentru palpitații și stări de colaps,

Ginsengul este o plantă minunată, din categoria "adaptogene", care ajută organismul să se adapteze la schimbările mediului înconjurător și să reziste la efectele stresului

fiind indicat în boli cardiovasculare; pentru întărirea plămânilor, la persoanele cu astm bronșic; pentru îmbunătățirea funcției digestive; pentru combaterea diabetului, mai ales a celui de tip II; pentru întărirea imunității, în special la persoanele supuse chimioterapiei și radiațiilor, pentru susținerea sistemului imunitar; pentru efectul tonic sexual; pentru îmbunătățirea performanțelor atletice; pentru efectul anxiolitic și antidepresiv; pentru efectul tonic Yang care încălzește organismul, fiind recomandat persoanelor epuizate (mai mult la vârstnici).

Substanțele active din Panax ginseng se numesc ginsenoizide. Studiile clinice au arătat o acțiune de stimulare a activității creierului și sistemului nervos, precum și o îmbunătățire a performanțelor intelectuale determinate de ginsenzida Rg1. Alte ginsenoizide, la fel ca și poliacetilenele și polizaharidele, activează sistemul imunitar și au o acțiune anticancerigenă.

Doza de Panax ginseng este de 100 mg pe zi, timp de 3-4 săptămâni, apoi pauză de 1 lună între cure.

La supradozarea ginsengului chinezesc apar anxietate și insomnie, precum și creșteri tranzitorii ale presiunii arteriale. Nu se administrează în aceeași perioadă cu cofeina sau alte excitante care îi accentuează acțiunea tonică. Nu se administrează seara, înainte de culcare.

2. Ginseng-ul Siberian (Eleutherococcus Senticosus)

Este un tip de ginseng folosit de locuitorii Siberiei pentru a-și crea calitatea vieții și a-și scădea susceptibilitatea la infecții. Spre deosebire de ginsengul chinezesc, ginsengul siberian pare a fi adaptogenul perfect, care nu dă reacții de agitare sau insomnii la supradozări.

Este varietatea de ginseng care pare să susțină cel mai bine funcția glandelor suprarenale și utilizarea oxigenului de către celule.

Substanțele active din ginseng-ul siberian aparțin unui grup de polizaharide, despre care se crede că susțin funcția imunitară a organismului.

Unul dintre lucrurile bune legate de Ginsengul siberian îl constituie temperatura neutră a acestuia, ceea ce înseamnă că în timpul administrării lui, persoana nu devine mai caldă sau mai friguroasă. Este ginsengul cel mai tolerat de majoritatea oamenilor și poate fi administrat perioade lungi de timp, fără pauză.

Există o serie de cercetări germane care au arătat că Ginseng-ul siberian îmbunătățește funcția imunitară, în spe-

cial activitatea limfocitelor, celulele care luptă împotriva infecției. O acțiune excelent de întărire a organismului în perioadele de stres intens la persoanele susceptibile la infecții și inflamații diverse, mai ales ale aparatului respirator.

Ginseng-ul Siberian este un produs excelent de întărire a organismului în perioadele de stres intens la persoanele susceptibile la infecții și inflamații diverse, mai ales ale aparatului respirator.

3. Ginseng-ul American (Panax Quinquefolius)

Este o varietate originară din America de Nord, care crește sălbatică în pădurile din nordul și centrul SUA și în anumite părți din Canada.

Această plantă are un efect general răcoritor asupra organismului, spre deosebire de ginseng-ul siberian, care păstrează neutră temperatura corpului și de ginseng-ul chinezesc, care are un efect încălzitor și mai stimulant. Ginseng-ul american este considerat superior în tratarea problemelor digestive, în special a ulcerului.

Este indicat în special la persoane mai agitate, încordate, care se încălzesc ușor și nu suferă de epuizare, spre deosebire de Ginseng-ul chinezesc, care se potrivește persoanelor care sunt încă destul de sănătoase, dar au nevoie de un sprijin în plus pentru combaterea efectelor stresului (atleții fiind cel mai bun exemplu).

Atât varietatea americană cât și cea chinezescă conțin compuși activi similari: ginsenoizide cu acțiune de stimulare asupra funcției suprarenale.

La Ginseng-ul american predomină ginsenzida Rb1, care îi conferă acestuia proprietățile sale antiinflamatoare, de scădere a oboselii, a febrei, a tensiunii arteriale, de relaxare nervoasă, de ameliorare a durerii și de tonic digestiv. Este un preparat natural care se indică să fie administrat în timpul mesei, pentru că poate reduce zahărul din sânge.

Toate varietățile de Ginseng sunt cele mai bune plante posibile pentru combaterea efectelor nedorite ale stresului. Varietatea potrivită unei persoane va fi selectată în funcție de temperatura și temperamentul pacientului.

De asemenea, s-a demonstrat că atât Ginseng-ul siberian cât și Ginseng-ul chinezesc protejează organismul împotriva efectelor expunerii la radiații, alți factori importanți care reduc activitatea sistemului imunitar.

Aloe Vera are importante proprietăți antibacteriene, antimicotice, antivirale

Este o plantă mult folosită în terapie în ultimii ani, datorită proprietăților sale farmacologice multiple și complexe dintre care mai importante sunt:

- proprietăți antibacteriene, antimicotice, antivirale;
- proprietăți antiinflamatorii, antitumorale;
- proprietăți imunomodulatoare;
- proprietăți nutritive, purificatoare, radioprotectoare;
- proprietăți anti îmbățănire ale pielii și organismului;
- extraordinare proprietăți cicatrizante și de regenerare ale pielii și tractului gastro-intestinal.

În ultimele decenii, o cercetare amănunțită și serioasă asupra efectelor farmacologice ale sucului de Aloe Vera a arătat că planta acționează benefic asupra organismului omenesc datorită a 3 familii de principii active și nutritive:

a) Complecșii de zahăr, denumiți mucopolizaharide, care sunt carbohidrați cu o consistență filamentoasă, comparabilă cu cea a elicinei, secretate de melci. Aceste substanțe au abilitatea de a forma un film protector asupra mucoaselor, de unde efectul lor gastroprotector. Defapt, mucopolizaharidele se dispun pe întregul tract digestiv, împiedicând dezechilibrul de orice natură, care pot să-i atace structura, corecta absorbție și funcționarea. De asemenea, acești compuși, au o capacitate extraordinară de a stimula sistemul imunitar.

b) Antrachinonele, au o acțiune laxativă și reparatoare fiind considerate "măturătoare" corpului.

c) Vitaminele, mineralele și elementele nutritive: planta Aloe conține circa 150 de componenți activi cu multiple funcții asupra organismului omenesc.

Toate substanțele active enumerate anterior acționează ca un tot unitar în cazul ingerării sucului proaspăt de Aloe Vera, cumulând efectele benefice protectoare, curățătoare și reparatoare asupra organismului omenesc.

Imunomodularea este o proprietate dezvoltată de glucomanani, o clasă de zaharide cu lanț lung, din planta Aloe Vera. Multe situații imunodepresive ale organismului au o incidență ridicată la persoanele cu disfuncții digestive, manifestându-se în special la cei cu digestie deficitară. Se produc efecte care supraîncarcă sistemul imunitar, slăbindu-l. O digestie proastă determină o scindare redusă a elementelor constitutive din mâncarea pe care o înghițim, necesară corpului pentru reconstrucția sa și pentru generarea energiei metabolismului celular. Acest lucru se traduce printr-o "foame celulară" a țesuturilor, care suferă din cauza unei asemenea hrăniri proaste. Acest lucru are influență asupra tuturor celulelor din corp, inclusiv cele ale sistemului imunologic, celulele albe din sânge: macrofage, monocite, limfocite. Acestora li se adaugă reziduurile din mâncarea digerată în modul parțial, care pot fi implicate în ample reacții patologice, întrucât aceste reziduuri devin iritante și cauzează inflamarea mucoasei peretelui intestinal. Apare o stare de hiperimunitate cronică, în care sistemul imunitar este activ în mod constant și se descarcă ca o baterie. Celulele sistemului imunitar se consumă mult mai repede și nu se refac suficient de repede.

Pe lângă această stare de hiperimunitate cronică reziduurile de mâncare nedigerată procură material pentru creșterea a numeroase organisme (fungicide de ordin fermentativ, cum ar fi Candida albicans și multe alte tipuri de paraziți). Creșterea fungului Candida albicans în interiorul intestinului se datorează în

parte absorbției de produse toxice ale propriului metabolism, din cauza alergiilor la mâncare, hipoglicemiei, tulburărilor digestive, excesului de mucus, gazelor și oboselii extreme. Infecția cronică cu Candida descarcă și mai mult sistemul imunitar și complică tabloul general.

Toate reacțiile metabolice prezentate anterior utilizează o mare cantitate de oxigen și produc radicali liberi foarte oxidanți, cât și un mare număr de subproduse. Moleculele de oxigen încărcate negativ sunt foarte instabile și tind să reechilibreze dezechilibrul lor electric prin procese de "forare" asupra membranelor celulare, de la care încearcă să preia încărcătura pozitivă. Rezultatele ulterioare sunt leziuni și mai importante ale mucoasei intestinale, cu o tot mai mare creștere a permeabilității. Toate aceste procese lucrează împreună într-un cerc vicios de evenimente, care duc la inevitabila slăbire progresivă a sistemului imunitar.

Aloe Vera, prin substanța numită acemanan, acționează ca un puternic antiinflamator și neutralizant al multor enzime responsabile de distrugerea peretelui mucos.

Acest lucru are loc prin diminuarea "găurilor" din peretele intestinal și a diminuării absorbției de proteină, care la rândul lor stimulează reacțiile alergice ale organismului.

Acemanan-ul are și proprietăți de îndepărtare a virusurilor, bacteriilor și ciupercilor, ajutând organismul să controleze super-producția de Candida albicans și normalizând funcționalitatea gastro-intestinală.

Acemanan-ul, împreună cu antrachinonele, altă clasă de substanțe din Aloe, stimulează motilitatea intestinală și ajută la deplasarea (spre eliminare) a proteinelor care ar putea produce alergii intestinale. Toate aceste reacții determină o normalizare a funcțiilor și structurii peretelui gastro-intestinal, oprind cercul vicios de distrugere a sistemului imunitar.

În același timp, acemanan-ul are și o considerabilă acțiune directă asupra sistemului imunitar acțiune directă asupra sistemului imunitar, activând și stimulând macrofagele, monocitele, limfocitele T și anticorpii.

Sucul proaspăt stabilizat de Aloe Vera este un produs cu multe întrebunțări clinice, având peste 100 de indicații, asupra tuturor aparatelor și sistemelor din organismul omenesc. Indicațiile sale clinice pornesc de la lucruri minore, dar supărătoare, precum mătreața sau micoza degetelor de la picioare și sfârșesc cu efectele sale vindecătoare asupra multor boli digestive, respiratorii, urogenitale, reumatice, neurologice, imunitare, cardiovasculare și tegumentare.

În concluzie, am prezentat o plantă minune rădăcinoasă pe nume Ginseng, cu o compoziție complexă de principii active și o altă plantă minune, Aloe Vera de asemenea bogată în principii active vindecătoare, care deși foarte diferite una de cealaltă, au ca numitor comun o fantastică proprietate de întărire a imunității.

Natura este bogată în astfel de plante minune, lăsate de Creator, pe planeta noastră pentru a fi utilizate de oameni pentru menținerea unei stări de sănătate deplină și pentru recuperarea celei pierdute de către cei suferinzi. Rămâne doar, ca noi oamenii să avem înțelepciunea de a le folosi în mod corespunzător.

Dr. Liana Strimbu,
cabinet Piața Libertății nr. 18,
telefon 0723859619.

Filmul și cartea "Pe aripile vântului"

Pelicula "Pe aripile vântului" (Gone with the Wind) a fost ecranizată în 1939 după romanul omonim de Margaret Mitchell. Dat fiind succesul de care s-a bucurat pe parcursul anilor, a intrat în numeroase topuri: e unul dintre cele mai vizionate filme din istoria cinematografului mondial și pelicula cu cele mai mari încasări din toate timpurile. Simpla rostire a numelui peliculei stârnește numeroase reacții. Și, totuși, ce anume are atât de special filmul "care a schimbat pentru totdeauna istoria cinematografică a Hollywood-ului"?

Pe aripile vântului, publicat pentru prima oară în mai 1936, este un roman de dragoste/istoric, scris de autoarea Margaret Mitchell, care a câștigat pentru acest roman Premiul Pulitzer în anul 1937. În România a fost publicat în anul 1970, de Editura Univers în colecția Romanul secolului XX.

Inițial, autoarea a intitulat cartea "Tomorrow is Another Day" (E și mâine o zi), fiind ultima replică din roman. Alte titluri propuse au fost "Bugles Sang True", "Not in Our Stars" și "Tote the Weary Load". Titlul la care s-a decis autoarea este din primul vers al celei de-a treia strofe a poemului Non Sum Qualis Eram Bona sub Regno Cynarae, scrisă de Ernest Dowson.

Romanul "Pe aripile vântului"

Acțiunea romanului "Pe aripile vântului" are loc în Clayton County, Georgia și Atlanta, Statele Unite ale Americii în timpul Războiului Civil American (1861-1865) și al Epocii de reconstrucție (1865-1877) care urmează. Romanul se desfășoară în atmosfera creată de rebeliunea celor șapte state din sud, printre care și Georgia, care declară secesiunea de Statele Unite ("Uniunea") și formează Confederația Statelor Americii ("Confederația"), după ce Abraham Lincoln a fost ales președinte fără votul a zece state sudiste în care sclavagismul era legal. Astfel a început disputa ce avea să decidă soarta sclavilor de origine africană care reprezentau mâna de lucru pe plantațiile de bumbac din sudul Americii și în același timp ar fi putut deveni o sursă de salariați ieftini în fabricile din nord. Povestea începe în aprilie 1861 la "Tara", plantația familiei O'Hara, o familie de emigranți irlandezi prosperi. Scarlett O'Hara, fata cea mare

a lui Gerald și Ellen O'Hara, la cei 16 ani ai săi, "nu era frumoasă", dar avea un farmec aparte care o făcea să fie irezistibilă în ochii bărbaților, mai ales atunci când își propunea acest lucru. Mai era doar o zi până la izbucnirea războiului.

Autoarea ne introduce treptat în farmecul Sudului american de altădată, cu istoria și tradițiile sale, făcând o scurtă descriere a fiecăruia dintre personajele principale ce îmbină diversele trăsături de caracter moștenite de la înaintași: stilul și rafinamentul francez, politețea impecabilă engleză, impetuoșitatea și încăpățânarea irlandeză.

Scarlett află că unul dintre curtezanii săi, Ashley Wilkes, se va logodi curând cu verișoara lui, Melanie Hamilton. Această veste o rănește profund și decide ca a doua zi, la picnicul organizat de familia Wilkes la "Doisprezece Stejari", să îi mărturisească lui Ashley dragostea sa pentru el, convinsă că este doar o neînțelegere la mijloc. Ashley recunoaște că este sensibil la farmecul lui Scarlett, dar o respinge politicos conștient fiind că nu vor putea face niciodată un cuplu fericit datorită personalităților lor atât de diferite. Scarlett se infurie în urma reacției lui Ashley și are o izbucnire de nervi în bibliotecă, în timp ce restul domnișoarelor își fac, conform obiceiului, siesta într-o altă aripă a casei. După plecarea lui Ashley, dă peste Rhett Butler, un om cu o reputație îndoieală. Rhett este singur în bibliotecă, în momentul în care are loc discuția dintre Scarlett și Ashley, însă cei doi nu își dau seama de prezența lui. Rhett o aplaudă amuzat pe Scarlett pentru nonconformismul și lipsa de bune maniere pe care aceasta le afișează în dialogul cu iubitul său. Infuriată și umilită, Scarlett îi declară lui Rhett "Nu meriți nici să îi luștruiști cizmele lui Ashley!"

Filmul "Pe aripile vântului"

Este unul dintre cele mai vizionate filme din istoria cinematografului mondial, decenii la rând bucurând și mai bucură încă, milioane de cinefili. Este de asemeni producția de film care ani la rând, zeci de ani, a deținut supremația rețetei de casă, realizând cele mai mari încasări.

A primit zece premii Oscar, un record deținut timp de douăzeci de ani, Ben-Hur doborându-l în 1960. În lista Institutului American de Film 100 de ani... 100 de filme (1998), "Pe aripile vântului" a fost ocupantul locului patru,

cu toate că în lista 100 de ani...100 de filme (ediție aniversară), a coborât două locuri. În iunie 2008, AFI a publicat lista AFI 10 top 10 - o listă a celor mai bune zece filme din zece genuri. Filmul "Pe aripile vântului" a fost clasat al patrulea în categoria Epopei.

Dacă inflația este ajustată, acesta este filmul cu cele mai mari încasări ale tuturor timpurilor, având încasări de 1.430.476.000. Fără ajustarea inflației, Pe aripile vântului este al 103-lea cel mai de succes film, cu încasări de 198.676.459\$.

Actorii din rolurile principale

La Hollywood erau desfășurate castinguri ample pentru găsirea actriței perfecte care urma să o interpreteze pe Scarlett O'Hara în filmul Pe aripile vântului (1939), produs de David O. Selznick. Leigh i-a cerut impresarului său, Myron Selznick (frate cu David) să o înscrie la preselecții pentru acest rol. În aceeași lună, David Selznick a urmărit-o pe Leigh în filmele sale celebre, Fire Over England și A Yank at Oxford, iar după aceasta ea a devenit una dintre favoritele castingului.

Între lunile februarie și august, Selznick a urmărit toate reprezentațiile sale, iar la finele lui august negocia cu producătorul Alexander Korda, cu care Leigh semnase un contract. Pe data de 18 octombrie, Selznick i-a spus regizorului George Cukor că și-o dorește pe Leigh în rolul lui Scarlett.

Gable a apărut alături de unele dintre cele mai populare actrițe ale vremii: Joan Crawford, alături de care a jucat în 8 filme; Myrna Loy a lucrat cu el de 7 ori și a jucat cu Jean Harlow în 6 producții. A jucat cu Lana Turner în 4 filme și în câte 3 filme cu Norma Shearer și Ava Gardner. Ultimul film al lui Gable, The Misfits (1961), alături de Marilyn Monroe, a fost de asemenea ultima ei apariție pe ecran.

Gable este considerat ca fiind unul dintre actorii cu cel mai mare succes în box-office din istorie. În ciuda reticenței sale de a juca rolul, Gable este cunoscut cel mai bine după apariția sa în filmul "Pe Aripile Vântului", în care l-a jucat pe Rhett Butler pentru care a câștigat o nominalizare Oscar pentru cel mai bun actor.

Prima opțiune a producătorului David O. Selznick a fost Gary Cooper.

Cooper a refuzat rolul lui Rhett Butler spunând că filmul va fi un mare eșec și că se bucură că Gable, și nu el, va cădea.

De atunci, Selznick a fost determinat să-l angajeze pe Gable, împrumutându-l de la MGM.

Legătura lui Nicolas Cage cu România

Nicolas Cage are doi nepoți români cărora le plătește o pensie alimentară considerabilă. După ce relația dintre fiul său și soția lui de origine română s-a încheiat, actorul are grijă de cei doi băieți ai lor.

În 2014, la 50 de ani, Nicolas Cage a devenit bunic, soția de origine română a fiului său Weston, scenarista Danielle Cage, aducând pe lume primul lor copil, un băiețel, care a primit numele de Lucian Augustus Coppola Cage. Ulterior, a venit pe lume și al doilea copil al cuplului, Sorin, acum în vârstă de 4 ani. „Lucian are descendență română, pentru că eu sunt românca. Iar numele de Augustus l-a primit după bunicul lui Weston”, povestea Danielle, la vremea respectivă.

Din păcate, Weston și Danielle s-au despărțit, iar cel care a rămas să le asigure securitatea financiară celor doi nepoți ai săi este Nicolas Cage. Sorin și Lucian, acum în vârstă de 4 și 6 ani, au rămas doar cu mama lor, după ce Weston a părăsit domiciliul conjugal. Cei doi au avut o

relație mai lungă, însă au fost căsătoriți doar 3 ani. Fiul lui Nicolas Cage, actor și rocker metalist, dependent de alcool și de droguri, a rămas fără roluri și, implicit, fără bani, ulterior părăsindu-și soția și cei doi copii. Dat fiind că fiul lor este în imposibilitatea de a-și susține financiar copiii, Nicolas Cage a luat asupra sa această responsabilitate, decidând să își asume plata pensiei alimentare care se cuvine celor doi nepoți ai săi.

Cu o avere de peste 150 de milioane de dolari, starul din Leaving Las Vegas a fost foarte generos în ceea ce-i privește pe nepoții săi, Lucian și Sorin. Iar asta cu atât mai mult cu cât, în momentul de față fiul său nu are nici o sursă de venit. Drept urmare, celebrul actor a decis să le plătească celor doi nepoți ai săi o pensie alimentară consistentă.

Fiii lui Weston și ai lui Danielle primesc de la bunicul lor 16.000 de dolari pe lună, bani necesari pentru întreținerea și educația copiilor și pentru plata chiriei la casa în care stau alături de mama lor.

Giulio Berruti, noua senzație de la Hollywood

La nașterea sa, ursitoarele au fost prezente înzestrându-l cu toate calitățile: frumusețe fizică și interioară, sensibilitate și, mai presus de toate, talent.

Iar Giulio Berruti nu se bazează doar pe calitățile fizice. A obținut diploma de tehnician dentar, iar apoi s-a înscris la facultatea de stomatologie, iar în 2010 obține diploma.

Frumusețea sa fizică nu poate trece neobservată, el fiind și model ani la rând. A urcat pe podium și a făcut numeroase ședințe foto pentru reviste precum Vanity Fair, ediția din Italia.

Interacționează cu fanii săi atât cât îi permite timpul. Își face timp să răspundă comentariilor. Este, de asemenea, un bărbat sensibil, el postând pe aplicația Instagram numeroase poezii, care ilustrează starea de spirit prin care trece.

S-a născut în Italia, pe data de 27 septembrie 1984. Tatăl său este oftalmolog iar mama sa, Francesca Romana Reggiani, este avocat. Nu este singur la părinți, el având un frate care este colonel, pe nume Gian Luca.

